

ಪುಷ್ಪಶ್ರೀ: "ಒಳ್ಳೆಯದು ಈಗ ಹೇಳಿ ಕರೆ, ಕೊಳ, ನದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೀನು ಮೊಸಳೆಯಾದಿ ಜಲ ಚರಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲವೆ ?"

ಪ್ರೊ: ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ. ಅವು ಇರುತ್ತವೆ. ಅದು ಅವುಗಳ ಮನೆಯೇ ಆಗಿದೆ.

ಪ್ರೊ.ಶ್ರೀ: ಈಗ ನೀವು ಯೋಚಿಸಿರಿ. ಯಾವ ಜಲದಲ್ಲಿ ಮೀನು ಮೊಸಳೆ ಆದಿ ಜಲಚರಗಳ ಮಲ ಮೂತ್ರಗಳು ಮಿಶ್ರಿತವಾಗಿರುತ್ತದೋ, ಅಂತಹ ನೀರನ್ನು ನೀವು ಪವಿತ್ರವೆಂದು ತಿಳಿದು ಕುಡಿಯುತ್ತೀರಿ. ಮತ್ತು ಯಾವುದರ ಕೋಶ ಬೇರೆಯೇ ಇದೆಯೋ ಅಂತಹ ಹಾಲನ್ನು ಅಪವಿತ್ರವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೀರಿ. ಇದು ನ್ಯಾಯೋಚಿತ ಮಾತಲ್ಲ."

ಇದಾದ ನಂತರ ಅವರು ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು.

ನಾವಂತೂ ನೀರನ್ನು ಶೋಧಿಸುತ್ತೇವೆ. ಯಾರು ಶೋಧಿಸದೆ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಮಲಾದಿಗಳ ಉಪಯೋಗವೂ ಆಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟ. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂದೇಹ ದೂರವಾಗಿತ್ತು. ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದ.

ಹಾಲು ಗ್ರಾಹ್ಯವಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಕೆಲವರ ಭಾವನೆ. ಚೈನಾ, ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಅನರ್ಹ ಆಹಾರ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಈಗಲೂ ಇದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಅದು ಸೇವನಾಯೋಗ್ಯ ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು.

"ಹಾಲು ಗ್ರಾಹ್ಯವಾದುದಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದಾದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಲಿನ ಅಭಿವೇಕ ವಿಧಿ ಏಕೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ? ಆಗಮಾನುಸಾರವೇ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು." ಹಾಲು ಒಂದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮತೋಲನವುಳ್ಳ ನಿರ್ದೋಷ ಆಹಾರವೆನ್ನುವುದು ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿಯೂ ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಘ ವಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಮಹಾವೀರ್‌ಜಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಮಹಾವೀರ್ ಜಿಯು ಈಗ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮಹಾವೀರಸ್ವಾಮಿಯ ಜಿನಾಲಯವಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯವೂ ಜಾತ್ರೆಯೇ. ಅಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಸಾಗರರ ಮತ್ತು ಅವರ ಶಿಷ್ಯ ವೀರಸಾಗರರ ಸ್ಮಾರಕವಾಗಿ ಶಾಂತಿವೀರ ನಗರದ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಒಂದು

ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಟಣಾ ಸಂಸ್ಥೆಯೂ ಅದೇ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ನೂರಾರು ಧಾರ್ಮಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳು ಅದರ ಮೂಲಕ ಬೆಳಕು ಕಂಡಿವೆ. ಅನೇಕ ಸುಂದರ ಜಿನಾಲಯಗಳು ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿವೆ. ಸಂಘವು ಅಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ತಿಂಗಳಿದ್ದು ಜಯಪುರದತ್ತ ಪ್ರಸ್ಥಾನ ಬೆಳೆಸಿತು.

ಜಯಪುರದಲ್ಲಿ ಚಾತುರ್ಮಾರ್ಗ

ಜನಗಳ ಆಗ್ರಹವನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ಉತ್ತರದ ಐದನೆಯ ಚಾತುರ್ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಜಯಪುರದಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸಲು ಸ್ವೀಕೃತಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರತ್ನ ಪಡಿವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿದ್ದರು. ಅವರ ಉಪದೇಶ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ನಿರ್ಜೀವ ರತ್ನಗಳು ಆ ಸಜೀವ ರತ್ನಗಳ ಮುಂದೆ ಗಾಜಿನ ತುಂಡುಗಳಂತೆ ಕಂಡವು! ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಈಗ ಸಜೀವ ರತ್ನಗಳ ಆರಾಧನೆಗೆ ಹೊರಳಿ ಸ್ವರ್ಗಮೋಕ್ಷ ಕೊಡುವ ರತ್ನತ್ರಯ ಧರ್ಮದ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಾದರು. ಅಲ್ಲಿ ಗೋಪಿಚಂದ್ ಜಿ. ಜೋಹಾರಿ ಎಂಬ ಸೇಠ್ ಇದ್ದು ಒಂದು ದಿನ ಆ ಸೇಠ್ ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರಿಗೆ ನಿರಂತರಾಯ ಆಹಾರ ದಾನ ಮಾಡಿ ಪರಮಾನಂದದಿಂದ ಉಬ್ಬಿಹೋದ. ಆ ಸಂತೋಷದ ಭರದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೊಂದು ಸಾವಿರರೂಗಳ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ದಾನವನ್ನು ಘೋಷಿಸಿ ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಚಿತ ಔಷಧಾಲಯ ತೆರೆದ. ಇದರಿಂದ ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರ ಸ್ಮರಣೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಗಳಿಗೆ ನಿರಂತರ ಆಗತೊಡಗಿತು.

ಮೊದಲು ಜನರು ಜಯಪುರವನ್ನು ಜೈನಪುರವೆಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಜಯಪುರದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಹಿಂದಿ ಜೈನ ಜಗತ್ತಿನ ಅದರಣೀಯ ಗ್ರಂಥಗಳಾದ ಸದಾಸುಖಜಿಯವರ ರತ್ನಕರಂಡಕಭಾಷಾ ವಚನಿಕಾ ಪಂ. ಟೋಡರ್ ಮಲ್ಲರ ಮೋಕ್ಷ ಮಾರ್ಗಪ್ರಕಾಶಕ, ಗೋಮಟಸಾರ ಟೀಕಾ ಪಂ. ಜಯಚಂದ್ರರ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿ ವಚನಿಕಾ, ಸಮಯಸಾರಟೀಕಾ ಹೀಗೆ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಮಹಾ ಗ್ರಂಥಗಳ ರಚನೆ ಈ ಜಯಪುರದಲ್ಲೇ ನಡೆದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ೯೦ ಜಿನಾಲಯಗಳು ಮತ್ತು ೪೫ ಮಂದಿರಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಜನಗಳ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮಾತ್ರ ತದ್ವಿರುದ್ಧ. ಅಜ್ಜೀರದ ಸವಾಯಿ ಜಯಸಿಂಹನು ಈ ನಗರವನ್ನು ವಿದ್ಯಾಧರ ಎಂಬ ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿ ಜೈನ ಮಂತ್ರಿಯ ಸಲಹೆಯ ಪ್ರಕಾರ ೧೯೮೪ರಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿಸಿದ್ದ. ಇದು ಭಾರತದ ಸುಂದರ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಇದನ್ನು ಕೆಂಪು ನಗರ (red city) ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗೆ ಕೆಂಪುಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಒಮ್ಮೆ ನನಗೆ ಜಯಪುರದಲ್ಲಿ ದಶಲಕ್ಷಣ ಪರ್ವ ಆಚರಿಸುವ ಯೋಗ ದೊರೆಯಿತು. ಅನಂತ ಚತುರ್ದಶಿಯ ದಿನ ಒಂದು ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಭಗವಂತನ ಮಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಜಲಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಕಲ್ಪ ಪೂರ್ವಕ ಮುಂಬಾಗದಲ್ಲಿ ಜಲಧಾರ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ನೀರನ್ನೇ ಗಂದೋದಕವೆಂದು ಮಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದೇಕೆ ಹೀಗೆಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಇದು ಗುಮಾನಿ ಪಂಥದ ಜನಗಳ ಮಂದಿರ. ಈ ಪಂಥದ ಪೂಜಾ ಪದ್ಧತಿಯೇ ಹೀಗೆ. ಇದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದವನು ಟೋಡರ ಮಲ್ಲನ ಕಿರಿಯ ಮಗ ಗುಮಾನಿರಾಮ್ ಜಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇವರ ಪ್ರಕಾರ ಕೇವಲ ಭಗವಾನರಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜಿನಬಿಂಬಗಳು ಕೇವಲ ಭಗವಾನರ ಪ್ರತೀಕ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಬಾರದೆನ್ನುವುದು ಅವರ ನಂಬಿಕೆ. ಬಹುಷಃ ಮಹತ್ಕಾರಣ ಗ್ರಂಥಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿದಿರಲಾರದು.

ಅಭಿಷೇಕವು ಜಿನ ಬಿಂಬಗಳಿಗೆ ಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಮಾಡಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪಂಚಪರಮೇಷ್ಠಿ ಬಿಂಬಗಳಿಗೆ ಪಂಚಾಮೃತ ಅಭಿಷೇಕ ವಿಧಾನ ಹೇಳಿದೆ. ಹಾಲು, ಮೊಸರು, ತುಪ್ಪ, ತರುರಸ ಮತ್ತು ನೀರು ಇವೇ ಐದು ಪಂಚಾಮೃತಗಳು. ಈ ಐದು ವಸ್ತುಗಳ ಅಭಿಷೇಕ ದರ್ಶನದಿಂದ ಅವಿಂಡ ಭಾವಶುದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಜಿನೇಶ್ವರನ ಜನ್ಮಾಭಿಷೇಕ ಸ್ಮರಣೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಶ್ರವಣ ಬೆಳಗೊಳದ ಬಾಹುಬಲಿಗೆ ಮಾಡುವ ಹಾಲು, ನೀರು ಮುಂತಾದ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಅಭಿಷೇಕ ಪರಂಪರಾನುಗುಣವಾಗಿದೆ.

ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ತೀರ್ಥಂಕರರಿಂದ ಉಪದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪರಂಪರಾ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರದು ಒಂದೇ ಪಂಥ. ಅದು ನಿಗ್ರಂಥ ಪಂಥ. ರೂಢಿವಾದದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಕಠರಗೊಂಡಿರುವ ಜನರನ್ನು ಸಮ್ಯಕ್ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವುದು ಸಾಧಾರಣ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅವರು ಸದ್ಗು ಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಜಯಪುರವು ಅಮರಚಂದ್ರನಂತಹ ಕಟ್ಟಾ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಒಬ್ಬ ಧೀಮಂತ ಮಂತ್ರಿ ಇದ್ದ ಸ್ಥಳ. ಕುಹಕಿಗಳ ಚಾಡಿ ಮಾತಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟ ರಾಜ, ಅಮರ ಚಂದ್ರ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಹುಲಿಗೆ ಆಹಾರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞೆ ಹೊರಡಿಸಿದ. ಆದರೂ ಆ ಶ್ರಾವಕೋತ್ತಮ ವಿಚಲಿತನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇವೋಕಾರ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಶರಣಾದ. ಮಾಂಸಾಹಾರದ ಬದಲು ತಟ್ಟಿಯ ತುಂಬಾ ಜಿಲೇಬಿ ತುಂಬಿಸಿ ಹುಲಿ ಎದುರು ಬಂದು ನಿಂತ. "ಮೃಗರಾಜ ನೀನು ನಿನ್ನ ಹಸಿವೆಯನ್ನು ಹಿಂಗಿಸಲು

ಇಚ್ಛಿಸುವೆಯಾದರೆ ಈ ಸಿಹಿಯಾದ ಜಿಲೇಬಿ ತಿನ್ನು. ಮಾಂಸವೇ ಬೇಕಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಶರೀರವನ್ನೇ ಬಗೆದು ತಿನ್ನು ಎಂದನಂತೆ. ಆ ಮಹಾತ್ಮನ ಮಾತಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತವಾದ ಸಿಂಹ ತಪ್ಪಗೆ ಸಿಹಿ ಜಿಲೇಬಿಯನ್ನೇ ತಿನ್ನಲಾರಂಭಿಸಿತಂತೆ!

ಜಯಪುರದ ಚಾತುರ್ಮಾಸ ಭಾರೀ ಧರ್ಮಪ್ರಭಾವನೆಯೊಡನೆ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು ಮುಂದಿನ ಚಾತುರ್ಮಾಸವೂ ಬರತೊಡಗಿತು. ಅದು ವ್ಯಾಯಾರ್ ನಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರ್ ಜೈನ ಮಹಾ ಸಭಾಧೀವೇಶನವೂ ನಡೆಯಿತು.

ಮುಂದಿನ ಚಾತುರ್ಮಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಜಯಪುರದ ಶ್ರಾವಕಗಣ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿತು. ಸ್ವೀಕೃತಿಯೂ ಆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಚಾತುರ್ಮಾಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಂಘವು ಗೋರಲ್, ವೃತಾಪಘಟ್ ಮೂಲಕ ಗಜಪಂಥಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು.

ಶಾಂತಿಸಾಗರರು ಯಾವ ಚತುಃಸಂಘವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದ್ದರೋ ಆ ಸಂಘವು ಅವರನ್ನು ಪರಮಾಧರ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಚಾರ್ಯ ಪರಮೇಷ್ಠಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸತೊಡಗಿತ್ತು. ಸ್ವತಃ ಅವರು ಯಾವುದೇ ಪದವಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳಿಂದ ದೂರವಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಸಮಾಜವು ಅವರನ್ನು ಅನೂಚಾನವಾಗಿ ನಡೆದು ಬಂದ ಪರಂಪರೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರಾಗಿ ವಿರಾಜಿಸತೊಡಗಿದ್ದರು.

ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನ ಜ್ಯೋತಿಯಿಂದ ಜಗತ್ತನ್ನು ಬೆಳಗಿದ ತೀರ್ಥಂಕರರು ಉತ್ತರವನ್ನು ತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನ್ಮಾನವಾಗಿ ಪಡೆದರೆ, ಅವರು ಬೋಧಿಸಿದ ಧರ್ಮ ತೀರ್ಥವು ಬತ್ತದೆ ನಮ್ಮ ವರೆಗೂ ಹರಿದು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಮಹಾನ್ ಆಚಾರ್ಯರುಗಳು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ! ಅನೇಕ ಮಹಾಮುನಿಪುಂಗವರು ಸ್ವಕಲ್ಯಾಣದೊಡನೆ ಪರಕಲ್ಯಾಣದ ಹಂಬಲ ಹೊತ್ತು ಜಿನವಾಣಿಯನ್ನು ಯಥಾ ಶಕ್ತಿ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ಕರುಣೆಯ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಂದೇನಾಗುತ್ತೋ ಬಲ್ಲವರಾರು? ಧರಸೇನ, ಪುಷ್ಪದಂತೆ, ಭೂತಬಲಿ ಆಚಾರ್ಯರುಗಳು ಪರಹಿತ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಕರಣೆ ಜಿನವಾಣಿಯನ್ನು ಲಿಪಿಬದ್ಧಗೊಳಿಸದಿದ್ದರೆ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗ ಕಲ್ಪನೆಯ ಗೋಪುರವಾಗಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತೇನೋ! ಅವರ ತ್ಯಾಗವೇನು ಸಾಮಾನ್ಯವೇ?

ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರು ಬತ್ತಿ ಹೋಗಲಿದ್ದ ಮುಕ್ತಿ ತೊರೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಹರಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಮಹಾಸಾಧಕರು. ಮುನಿಧರ್ಮದ ವಿಜಯ

ದುಂದುಬಿಯನ್ನು ದಶದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲೂ ಮಾದರ್ನಿಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಊದಿ ಭವ್ಯ ಜೀವಗಳನ್ನು ಬಡಿದೆಬ್ಬಿಸಿರ ಕಾರಣ ಪುರುಷ! ಚತುರ್ಥಕಾವೀನ ಮುನಿಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಪಂಚಮಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಆಚರಿಸಿ ತೋರಿಸಿದ ನಿಸ್ಸೀಮ ಸಾಧಕ! ಅವರ ಸಾಧನೆ ಸಿದ್ಧಿಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದೆಂದರೆ ಸಕ್ಕರೆ ಬೊಂಬೆ ಸಮುದಾದ ಆಳ ತೋರುಸುವೆನೆಂದು ನೀರಿಗಿಳವಂತೆ!

ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರು ಪ್ರಚಂಡ ಸೂರ್ಯನಂತೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ದಿಗಂತದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗ ತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ಚಾರಿತ್ರ ಮತ್ತು ತಪಸ್ಸುಗಳು ದೇಶ ಕಾಲಾತೀತವಾಗಿದ್ದವು. ಅವರ ದಿವ್ಯ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಮಹಾ ಸಾಧನೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯದಾಗಿದೆ ನೆನಪಿ ಹೋಗಲಿದ್ದ ಪರಂಪರಾ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಪುನರುದ್ಧಾರದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಒಂದು ದೇಶ, ಒಂದು ಕಾಲ, ಒಂದು ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯುಗಯುಗಗಳವರೆಗೂ ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲ ಮಾನವತ್ವದ ಸಂಕೇತವಾಗಿದ್ದರು ಕಮರಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಮುಕ್ತಿಲತೆಗೆ ದಶಲಕ್ಷಣ ಧರ್ಮದ ನೀರೆರೆದು ಅದನ್ನು ಹೆಮ್ಮರವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿದ ಮಹಾತ್ಮ ಅವರು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಕಟ್ಟಾಳು. ಕಸ್ತೂರಿ ಕನ್ನಡ ಕಂಪನ್ನು ಹೊತ್ತು ಉತ್ತರ ಭಾರತವನ್ನು ಸೊಂಪುಗೊಳಿಸಿದವರು. ಕನ್ನಡಾಂಬೆಯ ಮಡಿಲಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದು ಅವಳ ತೋಳ ತಿಕ್ಕಬಲ್ಲೆ ನಲಿದು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಅಣು ಅಣು ಕಣಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಪವಿತ್ರ ಚರಣ ಧೂಳಿನಿಂದ ಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸಿದವರು.

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಗಂಡುಮೆಟ್ಟಿನ ಭೂಮಿಯ ಮಣ್ಣಿನ ವಾಸನೆಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ವಿರಾಟ್ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳೇ ಎಲ್ಲೆಯಾಗಬಲ್ಲ ವಿಸ್ತೃತ ಸಾಧನೆ ಅವರದು. ಅವರ ಜೀವನ ಅದೊಂದು ಮುಕ್ತಿಮಾರ್ಗದ ಕೈಪಿಡಿ! ಸಾಗರ ಅನಾಗರ ಧರ್ಮದ ಆಗರ! ಜೀವನವನ್ನು ಕೃತಾರ್ಥಗೊಳಿಸುವ ಸಾರಾಸಾರ ವಿಚಾರಗಳ ತನಿರಸ! ಅವರೊಬ್ಬರಿದ್ದಾಗಿದೆ ಕರ್ಮ ಪರತಂತ್ರದಿಂದ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಾ ಆತನು ಸ್ವಾತಂತ್ರದ ಹೊಂಗನಸು ಕಾಣುವ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳ ಬದುಕು! ಅವರ ದಿವ್ಯ ಜೀವನವೇ ಒಂದು ಉಪದೇಶದಂತಿತ್ತು. ಮುನಿ ಧರ್ಮವೇ ಮೈವೆತ್ತ ಮಹಾಪುರುಷ! ಮುಕ್ತಿ ಪರಮ ಸೀಮಾಸ್ಥಂಭ!

ಅಂತಹ ಮಹಾಪುರುಷನೊಬ್ಬ ಆಚಾರ್ಯ ಪಥದ ಜೈನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಿ ಹೊರಟಿದ್ದ ಪರಂಪರಾ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಜೀವ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗಿತ್ತು.

ಗಜ ಪಂಥದಲ್ಲಿ ಪಂಚಕಲ್ಯಾಣ ಮಹೋತ್ಸವವು ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದ ಸಮಸ್ತ ಜೈನ ಸಮಾಜ ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ

ಅತ್ಯುನ್ನತ ಚಾರಿತ್ರವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಚಾರಿತ್ರ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಪದದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಗೊಳಿಸಿತು.

ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅವರು ಚಾರಿತ್ರ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಈ ಉಪಾದಿ ಅವರ ಮಹೋನ್ನತ ಚಾರಿತ್ರವನ್ನು ಬಾಹ್ಯ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಡುವ ಒಂದು ಸಾಧನೆ ಮಾತ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಮಹಾಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಭರತ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಅನುಪಮ ಲಾವಣ್ಯದ ವರ್ಣನೆ ಬಂದಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ಎಂತಹ ಮನಮೋಹಕ ಸೌಂದರ್ಯವಿತ್ತೆಂದರೆ, ಅವನು ತೊಡುವ ಉಡುಗೆ ತೊಡಗೆಗಳೇ ಅವನ ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ಸೊಬಗು ಬಂದಿತ್ತಂತೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಮಂಗಲ ಮೂರ್ತಿ ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರಿಗೆ ಸಮಾಜ ಭಕ್ತಿಭಾವದಿಂದ ಕೊಟ್ಟ ಈ ಉಪಾದಿಗೆ ಆ ಮಹಾಯೋಗಿಯ ಅದ್ಭುತ ಚಾರಿತ್ರದಿಂದ ಬೆಲೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಚಾರಿತ್ರ ಎಂದರೇನು ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಮಗೆ ಎದುರಾದರೆ, ಅದಕುತ್ತರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಮಂಗಲಮಯ ಸ್ಮರಣೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಪುಳಕಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಇಂದೂ ಮುಂದೂ ಮತ್ತೆ ಎಂದೆಂದೂ ಚಾರಿತ್ರ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಎನ್ನುವ ಈ ನಾಮಾಂಕಿತ ಮುಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗದತ್ತ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುವ ಧ್ಯವತಾರೆಯಾಗಿ ಉಳಿದು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಯುಗ ಯುಗಗಳವರೆಗೂ ಅದು ಬೆಳಗುತ್ತಲೇ ಇರುವುದೇನೋ!

ಭೀಷಣ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ೯

ಸೋಲಾಪುರದ ಚಾತುರ್ಮಾಸದ ನಂತರ ಸಂಘವು ಪಲ್ಟನ್ ಕಡೆಗೆ ಹೋರಾಟಿತು. ಆ ವರ್ಷ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಚಾತುರ್ಮಾಸ ನಿಯಮ ಕೈಗೊಂಡರು. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರದ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಭೀಕರ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಲೋಕೋತ್ತರ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದು.

ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ತುತೀಕರಣ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಬೊಂಬಾಯಿ ಸರ್ಕಾರ ಹರಿಜನೋದ್ಧಾರದ ಕಾರ್ಯ ಕ್ರಮದ ಅಂಗವಾಗಿ ೧೯೪೩ರಲ್ಲಿ "ಹರಿಜನ ಮಂದಿರ ಪ್ರವೇಶ" ಕಾನೂನು ತಂದಿತು. ಈ ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಕಾರ ನಿಬಂಧ ೨ರಲ್ಲಿ "ಹಿಂದು" ಶಬ್ದದಲ್ಲಿ ಜೈನರ ಸಮಾವೇಶವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಬರೆದಿತ್ತು. ಈ ಸಣ್ಣ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಿಂದ ಅನೇಕ ಅನಿಷ್ಟಕಾರಿ ಉಪದ್ರವಗಳು ಉದ್ಭವವಾದವು. ಈ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಜೈನ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಗೌರವಪ್ರಹಾರವಾಗಿತ್ತು. ಜೈನ ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಈ ಕಾನೂನು ಮೂಲಕ ಮೂಲೋತ್ಥಾಟನ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಕಾನೂನಿನ ದುರ್ಲಾಭ ಪಡೆಯಲು ಸಾಂಗ್ಲಿಯ ಹರಿಜನ ಸೇವಾ ಸಂಘದ ಮಂತ್ರಿಯು ಸನ್ ೧೯೪೮ನೇ ಆಗಸ್ಟ್ ೪ರಂದು ಕೆಲವು ಮೋಟಿಗಳು, ಹರಿಜನರೊಡಗೂಡಿ ಜಬರ್ ದಸ್ತಿನಿಂದ ಜೈನ ದೈವಾಲಯ ಪ್ರವೇಶಿಸಬೇಕೆಂಬ ಜಾಲ ರಚಿಸಿದ.

ಇಂತಹ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳು ಜೈನಧರ್ಮದ ಮೇಲೆ ಇತಿಹಾಸದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಿವೆ. ಫಲ್ಟನ್ ನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಧರ್ಮಾಂಧ ಹಿಂದೂಗಳು ಒಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಜನಮಂದಿರವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಅದನ್ನು ಹಿಂದೂ ದೇವಾಲಯವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಜಬ್ರೇಶ್ವರ ದೇವಾಲಯವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆ ಮಂದಿರದ ಹೊರವಲಯದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಾಚಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಎಸೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಭಗ್ನ ಜಿನಬಿಂಬಗಳು ಬೆಲ್ಲಾಚಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಈಗಲೂ ಬಿದ್ದಿರುವುನ್ನು

ನೋಡಬಹುದು. ಎಷ್ಟೋಜನ ವೃದ್ಧರು ಧರ್ಮಾಂಧ ವೈದಿಕರು ಹೇಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡಿದರೆಂದು ಮನಮಿಡಿಯುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಜಿನಮಂದಿರದ ಜಿನಬಿಂಬಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಯವಾಗಿ ಒಡೆದು ಹಾಕಿ ಅಲ್ಲಿ ರಕ್ತಪೂರ್ಣ ಪಾಷಾಣ ಮೂರ್ತಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಹಿಂದೂ ದೇವಾಲಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದರು. ಬಹುಮೂಲ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಲಾಯಿತು. ಅಂತಹ ಅತ್ಯಾಚಾರಿ ಧರ್ಮಾಂಧ ವರ್ಗವು ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದುಷ್ಟ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಒಂದು ವೇಳೆ ಸರ್ಪ ಮತ್ತು ಜೈನ ಎದುರಾದರೆ, ಸರ್ಪವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಜೈನನೇ ಕೊಲ್ಲು ಎಂದು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡತೊಡಗಿತು. ಅದೇ ಜನ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ "ಹಸ್ತಿನಾಂ ಪಿಡಾಯ ಮನೋಪಿ ನಗಚ್ಚೇತ್ ಜಿನ ಮಂದಿರಂ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಜನರ ಮನದಲ್ಲಿ ಜೈನ ಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ವಿಷಬೀಜ ಬಿತ್ತತೊಡಗಿದರು. ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳು ಕಡಿಮೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಜಿನಾಲಯಗಳು ಹಿಂದೂ ದೇವಾಲಯಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಟು ಹೊಂದಿವೆ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕವು ಜೈನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪೋಷಣೆ ಮಾಡುವ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಅನೇಕ ರಾಜರು ಜೈನ ಧರ್ಮದ ಕಟ್ಟಾ ಭಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಜೈನ ಮಂದಿರದ ಗಂಟಾನಾದವು ದಿಕ್ಕು ದಿಕ್ಕಿಗೂ ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತಾ, ಜಿನಮುನಿಗಳು ನಾಡಿನ ಮೂಲೆಯಲ್ಲೂ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಅದೆಲ್ಲಾ ಗತವೈಭವ. ಅದೆಲ್ಲವೂ ಪಾಖಂಡಿಯ, ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳ ಆಕ್ರಮಣಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಚರಿತ್ರೆಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೂತುಹೋಗಿವೆ.

ಸಮಾಜವಾದದ ಸೋಗಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬೆದರಿಕೆ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಜಾತಿ, ಮತ, ಧರ್ಮಗಳ ಸಮಾನ ಸ್ವಾಯತ್ತತೆಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಕಾನೂನಿನ ಮುಸುಕಿನೊಳಗೆ ದುರ್ಬಲ ವರ್ಗದ ಶೋಷಣೆ ಅರಂಭಗೊಂಡಿತ್ತು. ಯುವನರ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲೂ ಕಾಣಲಾಗದ ಧರ್ಮನೀಯ ಸ್ವೋಟಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಈ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪರ್ಯಾಲೋಚಿಸಿದ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು, ಅದನ್ನು ಆತ್ಮ ಸೈರ್ಯದಿಂದ ಎದುರಿಸಿ ಧರ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರ ಕೈಗೊಂಡರು. ಸುಮ್ಮನೆ ಕೈಕಟ್ಟಿ ಕುಳಿತರೆ ಈ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಜಿನ ಮಂದಿರಗಳು ಬ್ರಹ್ಮವಾಗದೆ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಚಿಂತಾಮಗ್ನರಾದರು.

ಭೀಷಣ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ

Every great man is unique ಎನ್ನುವ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗಾದೆ ಮಾತಿನಂತೆ ಈ ಮಹಾಪುರುಷ ತನ್ನ ಅಪೂರ್ವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಭೀಷಣ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಕೈಗೊಂಡರು.

“ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬೊಂಬಾಯಿ ಸರ್ಕಾರದ ಕಾನೂನಿನ ವಿಪತ್ತು ಜೈನ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜೈನಾಯತನಗಳ ಮೇಲೆ ದೂರಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅನ್ನ ತ್ಯಾಗ ವಿರಲಿ” ಎಂದು ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷೀಪೂರ್ವಕ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು.

ಈ ಭೀಕರ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ದೇಶದ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗೆ ಹರಡಿತು. ಜೈನ ಸಮಾಜ ಘೋರ ಚಿಂತೆಯ ಕಡಲಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕತ್ತಲು ಆವರಿಸಿತ್ತು. ಅಲಸ್ಯದ ಮುಸುಗಳೆದು ಮಲಗಿದ್ದ ಜೈನ ಸಮಾಜ ಈ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಿಂದ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ಚಿಲುಮೆಯಾಯಿತು. ಸಮಾಜದ ಮುಂದಾಳುಗಳ ಬೊಂಬಾಯಿಯ ಹೀರಾಬಾಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಭೆ ಸೇರಿ ಸ್ನೋಟಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಪರಾಮರ್ಷ ಮಾಡಿ ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದರು. ಇದಾದನಂತರ ಸರ್ ಸೇತ್ ಭಾಗ್ ಚಂದ್ ಸೋನಿ, ಸೇತ್ ರಾಜ್ ಕುಮಾರ್‌ಜಿ ಸಿಂಹ, ಇಂದೋರ್ ಶ್ರೀ ತಲಕ್ ಚಂದ್ ಷಾಹಾ ವಕೀಲ ಇವರೊಡನೆ ನಾನು ಪಲ್‌ಟನ್ ಸೇರಿದೆ.

ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಶ್ರೀಪಾದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ವಿನಯಾಂಜಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿ ಒಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮುಂದಿಟ್ಟೆವು. ರಾಜನೀತಿಯ ರಥವು ಮಂದಗತಿಯಿಂದ ಚಲಿಸುವಂತಹದ್ದು. ಕಾಯಿದೆಯ ಸುಧಾರಣೆ ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ನೀವು ಅನ್ನ ಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡಿ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮಾಜ ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛಾನುಸಾರ ಉದ್ಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಜಿನಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜೈನಾಯತನಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಹುಟ್ಟಿರುವ ಬೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಬೊಂಕ ಕಟ್ಟಿ ಹೋರಾಡಲು ಆಣೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿದೆವು.

ಧಾರ್ಮಿಕ ದೃಷ್ಟಿ

ಆಗ ಅವರೆಂದರು

“ನಾವು ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಗವಾನರ ಸಮಕ್ಷಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಭಂಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವಿರೇನು? ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮಂದಿರಗಳಿರುತ್ತವೆಯೋ

ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಜಿನ ಧರ್ಮವಿರುತ್ತದೆ. ಜಿನ ಬಿಂಬಗಳು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಗಳಾಗಿವೆ. ಧರ್ಮದ ಲೋಪವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನವು ಹೇಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತಿರಬಲ್ಲೆವು? ಗೃಹಸ್ಥರು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಪಾಲನೆ ಮಾಡಲು ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಧರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಅನ್ನ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ನಾವು ಈಗಲೂ ಧರ್ಮ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧ ಆಹಾರ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಸಲ್ಲೇಖಿನಾ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧ. ನಮಗೆ ಜಿನಭಗವಾನರ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಮ್ಮ ಹೃದಯ ಮಂದಿರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮಗೆ ಅನ್ನ ಸಾಧು ಶ್ರಾವಕ ಶ್ರಾವಿಕೆಯರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆ ಇದೆ. ಯಾವಾಗ ಜೈನ ಮಂದಿರಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯರು ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಆಗ ನಾವು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತಿರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಧರ್ಮದ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ಕೂತಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಾವು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಜಿನಬಿಂಬಗಳ ಆರಾಧನೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು. ಆದರೆ ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ತ್ಯಾಗ ಬಂಧುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಳಕಳ ಇದೆ”

“ಜೈನ ಧರ್ಮ ಸ್ವತಂತ್ರ ಧರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಜೈನ ಮಂದಿರಗಳು ಹಿಂದೂಗಳ ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲ. ಹಿಂದೂಗಳು ಹರಿಜನರಲಿ ಅಲ್ಲದಿರಲಿ, ಅವರಿಗೂ ಜೈನ ಮಂದಿರಗಳಿಗೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ?”

ತಮ್ಮನ್ನು ಜೈನರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಹಿಂಜರಿಯುವವರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಲು ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು.

“ನಮಗೆ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಶಿಕ್ಷೆ ಬೇಕಾದರೆ ವಿಧಿಸಲಿ; ಗುಂಡಿಟ್ಟು ಕೊಲ್ಲಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಹೇಡಿಗಳಂತೆ ಹೆದರಿ ಅನ್ಯರು ಮಾಡುವ ಪಾಪದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಲಾರೆವು”

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದವರು ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಆಲಿಸಿದರು. ನಾನಾ ಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿದವು. ಅಲಸಿಗಳಾದ ಕೆಲವರಿಗೆ ಅವರ ಮಾತು ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇವರಾಸೆ ಮೂರು ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿದರೂ ಕೈಗೂಡುವುದಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ಈಗ ಹರಿಜನರದ್ದೇ ರಾಜ್ಯ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಯಾರು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅಂತವರ ನಿರಾಶಾಭಾವನೆಗಳನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕುತ್ತಾ ಮತ್ತೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು.

“ಈಗ ಜೈನ ಧರ್ಮ ಲೋಪವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದು ಜಿನ ವಚನವಿದೆ:

ಅದೆಂದೂ ಸುಳ್ಳಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬ್ರಹ್ಮಾಚಾರ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾವು ವಿಶ್ವಾಸ ಪೂರ್ವಕ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ.”

ಅದ್ಭುತ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ

“ಧರ್ಮ ಲೋಪವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಮಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆ. ಯಾವಾಗ ಜೈನ ಧರ್ಮ ಲೋಪವಾಗುವುದೋ ಆಗ ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳೂ ಲೋಪವಾಗಿ ಬಿಡುವವು”

ಜೈನ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಏನು ಕೊಳ್ಳೆ ಹೋಗುವುದು ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹುಚ್ಚೇರಿಸಿ ಮಾತಾಡಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಮತ್ತೆ ಮಾರುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು.

“ಮಂದಿರಗಳು ಜೈನರ ಆತ್ಮ ಧರ್ಮದ ಸಾಧನೆಯ ಸ್ಥಾನಗಳಾಗಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅಜೈನರಿಗೇನು ಕೆಲಸ? ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದರಿಂದ ಏನು ಲಾಭ?”

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು.

“ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಧರ್ಮ ಸಂಕಟ ದೂರಾಗದಿದ್ದರೆ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲೇ ನಾವು ಅನ್ನಗ್ರಹಣ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಹಾಂತ ಹೀಗೆಯೇ ಆಗಿ ಹೋದೀತು”

“ಮಹಾರಾಜ್! ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀವು ಈ ಭವದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಅನ್ನ ಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಮುಂದೆಯೂ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಮಹಾವ್ರತಿಗಳು ದೇವಪರ್ಯಾಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅನ್ನಾಹಾರವಿಲ್ಲ.”

ಜೈನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರ ಅನ್ನತ್ಯಾಗ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ತೀಕ್ಷ್ಣ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿತು. ಇಡೀ ಜೈನ ಸಮಾಜವೇ ಏಕ ದೇಹಿಯಾಗಿ ಹೋರಾಡಲು ಸದ್ದು ಹೊಡೆದು ನಿಂತಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಾನುಸಾರ ರಾಜಕೀಯ ಯಂತ್ರದೊಡನೆ ಹೋರಾಡತೊಡಗಿದರು. ಆದರೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಅಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧ್ಯಕ್ಷ ಬಾಬೂರಾಜೇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದ್ ರವರಿಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದೆ. ಅವರಿಂದ ಹೀಗೆ ಉತ್ತರ ಬಂದಿತು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಕ್ಯಾಂಪ್ ಪಿಲಾನಿ (ಜಯಪುರ ರಾಜ್ಯ) ೩೦ ಆಗಸ್ಟ್ ೧೯೪೮.

ಪ್ರಿಯ ಸುಮೇರು ಚಂದ್ರಜಿ!

ನಿಮ್ಮ ತಂತಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆದರೆ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಕಾರಣ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಲೇ ವಿಚಾರ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲದೊಡನೆ ಉಚಿತ ಕ್ರಮಕ್ಕಾಗಿ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ತಮ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸನೀಯ
ರಾಜೇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದ್

ಇದಾದ ನಂತರ ೨೯ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೧೯೪೮ರಲ್ಲಿ ಡಾ. ರಾಜೇಂದ್ರಪ್ರಸಾದ್ ಜಬ್ಬಲ್ ಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಆಗ ನಾವು ರಾಜಾ ಗೋಕುಲ್ ದಾಸ್ ರವರ ಭವನದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದೆವು. ನಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ನಮ್ಮ ಅನುಜ ಅಭಿನಂದನಕುಮಾರ್ ದಿವಾಕರ್ (ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟಿವ್) ಕೂಡ ಇದ್ದರು. ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯ ಭೇಟಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಶ್ರೀ ಗೋವಿಂದದಾಸ್ ರವರಿಗೂ ಜವಾಬು ತಾರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ಗೆ ಕಲಂಕವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವ ಕಲುಷಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅದು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರಿಂದ ಉತ್ತರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ತಾರನ್ನು, ಹಿಂದಿನ ತಾರಿನ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು, ಮಾಡಿದೆವು.

ಸೌಭಾಗ್ಯ ವಶಾತ್ ಈ ತಾರು ರಾಜೇಂದ್ರ ಬಾಬುರವರ ಕೈಗೆ ಹೋಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ನಮಗೆ ಭೇಟಿಯ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ರವಿಶಂಕರ್ ಶುಕ್ಲ ಗೃಹಮಂತ್ರಿ ದ್ವಾರಕಾಪ್ರಸಾದ್ ಮಿಶ್ರರವರೂ ಉಪಸ್ಥಿತರಿದ್ದರು. ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯ ಸಮಕ್ಷಮ ಶಾಂತಿಸಾಗರ ಮಹಾರಾಜರ ಅನ್ನ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹದಿಂದಂಟಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವಿವರಿಸಿ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ಮನವಿ ಮಾಡಿದೆವು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಿಂತಿತರಾದ ರಾಜೇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದ್ ರವರು “ನೀವು ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಣಾಮ ತಿಳಿಸಿ ಮತ್ತು ಅನ್ನಗ್ರಹಣ ಮಾಡಲು ಆಗ್ರಹ ಮಾಡಿರಿ. ಜೈನ ಧರ್ಮದ ಮೇಲೆ ಎಂದೂ ಸಂಕಟ ಬಾರದು. ಬೊಂಬಾಯಿ ಕಾನೂನಿನ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಯಾವಾಗ ನಾವು ತಲಕ್ ಚಂದ್ ವಕೀಲರೊಡನೆ ಬೊಂಬಾಯಿ ಸರ್ಕಾರದ ಗೃಹಮಂತ್ರಿ ಮೊರಾರ್ಜಿ ದೇಸಾಯಿ ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದೆವೋ ಆಗ ಅವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು. “ನೀವು ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಣಾಮ ತಿಳಿಸಿ ಹಾಗೂ

ಅನ್ನ ಗ್ರಹಣ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿ ಜೈನ ಮಂದಿರಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜೈನರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರ ವಿದೆಯೋ, ಹರಿಜನರಿಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ಜೈನರು ಜೈನ ಮೂರ್ತಿಯ ಸ್ವರ್ಪ ಮಾಡಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹಾಗೆಯೇ ಹರಿಜನರೂ ಮಾಡಬಹುದು”

ಬೊಂಬಾಯಿ ಕಾನೂನಲ್ಲಿ ಜೈನರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಮಾಪ್ತಿ ಮಾಡುವ ಜಾಲವೇ ರಚಿತವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರು ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನದಿಂದ ಆ ಕುಚಕ್ರವನ್ನು ತಿಳಿದು ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಘನವನ್ನಾಗಿ ಒಡ್ಡಿದ್ದರು.

ಶ್ರೀದೇಸಾಯಿಯವರೊಡನೆ ಆದ ಮಾತುಕತೆಯಿಂದ ಬೊಂಬಾಯಿ ಸರ್ಕಾರದ ಅಪವಿತ್ರ ಅಂತಃಕರಣ ತಿಳಿದುಹೋಯಿತು. ಆಗ ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀಯವರ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹದಗೆಡುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಜೈನ ಸಮಾಜದ ಚಿಂತೆಗೆ ಸೀಮೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಕಾರ ಕ್ರೋಡೀಕರಿಸಲು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಯಿತು. ೧೯೪೯ರಲ್ಲಿ ಬ್ಲಿಜ್ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು.

ರಾಜೇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದರು ಸಾಧು ಸ್ವಭಾವದ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮಹಾನ್ ಸಾಧುವಿನ ಜೀವನದ ಸಂಕಟವನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಫಲವಾಗಬಲ್ಲದೆಂಬ ಅಶಾಭಾವ ಇತ್ತು.

ಪಂಡಿತ ಚಂದಾಬಾಯಿಯವರು ಬಾಬೂ ಚಕ್ರೇಶ್ವರಕುಮಾರ್ ರವರನ್ನು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಅವರ ತಂತಿ ನಮಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ನಾವೂ ಹೊರಟೆವು. ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿ ನೋಡಿದೆವು. ಅಂತಃಕರಣದ ಅಶುದ್ಧತೆಯ ಕಾರಣ ಯಾವ ಸುಧಾರಣೆಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಆಗ ವಿಚಿತ್ರ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಾಣವಾಯಿತು. ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಅನೇಕ ಧನಿಕ-ದಾನೀ ಶ್ರೀಮಂತರು, ಮಹಾರಾಜರು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ವಜ್ರಕುಲ, ಶಾಸನಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಶಿರ ಒಡ್ಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಆಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಅಂತಹ ಅನೇಕರೊಡನೆ ಭೇಟಿಯಾಗುವ ಅವಕಾಶ ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಂತಹ ಶಿಥಿಲ ಮನೋವೃತ್ತಿಯ ಜನಗಳಿಗೆ, ನೀವು ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿ, ಬಿಡಿ

ನಾವಂತೂ ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರ ಅನ್ನಗ್ರಹಣದ ಕರ್ತವ್ಯ ಪೂರ್ಣ ಮಾಡದೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮಾಚಾರಿಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನಾವೆಂದೂ ಅನುಮತಿ ಕೊಡಲಾರೆವು ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ. ನಾನು ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಬಂದ್ ಮಾಡಿ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪೂರ್ಣರೂಪದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ನಾನು ರಾಷ್ಟ್ರದ ನಾನಾ ಧರೀಣರೊಡನೆ ಭೇಟಿಯಾಗತೊಡಗಿದೆ. ಉಚ್ಚ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿ ನೋಡಿದೆ. ವಿರೋಧಿಗಳು ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಉಂಟು ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರದಂಥ ಎಚ್ಚರವಹಿಸಿದೆವು.

ಬೊಂಬಾಯಿ ಕಾನೂನಿನಂತೆಯೇ ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶ ಸರ್ಕಾರವೂ ಒಂದು ಕಾನೂನು ತಂದಿತ್ತು. ಆಗ ನಾವು ಒಂದು ಜೈನ ಶಿಷ್ಯ ಮಂಡಳಿಯ ನಿಯೋಗ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರಾಂತೀಯ ಸರಕಾರದ ಸಮಕ್ಷಮ ನಿವೇದನೆ ಮಂಡಿಸಿದೆವು. ಆಗ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಳಿ ಜೈನರನ್ನು ಕಾನೂನಿನ ಚೌಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೊರಗುಳಿಸಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಪ್ರಕಟಣೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣ ಕೊಟ್ಟಿತು.

ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶದ ವಿಧಾನಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷ ಶ್ರೀ ಫನಶ್ಯಾಮ ಸಿಂಹ ಗುಪ್ತರೊಡನೆ ನಾವು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಪರಮಾರ್ಷ ಮಾಡಿದೆವು. ಒಮ್ಮೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲು ಜ್ವರ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರ ನಿವಾಸ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಈ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ಓಡಾಟದಿಂದ ನಾನು ಸುಮಾರು ೨ ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಅಸ್ವಸ್ಥನಾಗಿದ್ದೆ.

ಡಾ. ರಾಜೇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದ್ ರವರು ಸರದಾರ್ ವಲ್ಲಭಾಬಾಯಿಯವರಿಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದು ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಸೇಠ್ ಬಾಲ ಚಂದ್ ಹೀರಾ ಚಂದ್, ಬೊಂಬಾಯಿ ಇವರೂ ಸೂಕ್ತ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸಿದ್ದರು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಲ್ಪ ಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮಾಜ ಸರ್ಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ಶಕ್ತಿ ಮೀರಿ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲೋ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಜನ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಿರುತ್ಸಾಹ ತೋರುತ್ತಾ ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಗಾಲ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಸ್ಥಿತಿ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಗತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ಅವರ ದೃಢತೆ ಮೇರುತುಲ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಅವರೆಂದರು.

“ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ ನೆಹರೂರವರಾಗಲಿ, ರಾಷ್ಟ್ರಾಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಲಿ, ಅನ್ನ

ಧರ್ಮವಲಂಬಿಗಳು ಜೈನ ಪಂಚಾಯಿತಿಯ ಅನುಜ್ಞೆ ಇಲ್ಲದೆ ಜನಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಕೂಡದೆಂದು ಪರಿಪತ್ರ ಹೊರಡಿಸಲಿ”

ಅವರ ಈ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನಾನು ರಾಷ್ಟ್ರಾಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ 1950 ಆಗಷ್ಟು 5 ರಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ವಿನಂತಿಸಿದೆ. ಆಗ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಸಾಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅಂತಹ ಮನವಿ ಸಲ್ಲಿಸಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರು.

ಗಣತಂತ್ರ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಯು 26ಜನವರಿ 1950ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚತವಾಯಿತು. ಅದರ ನಿಯಮ ನಂ 25(2ಬಿ) ಹಾಗೂ 26, 29ರ ಪ್ರಕಾರ ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದಂತೆ ಜನಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಇತರೆ ಸಂಪ್ರದಾಯದವರಿಗೆ ಯಾವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆವು. ಈ ಸಂಧರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅಂದಿನ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಪುರುಷೋತ್ತಮದಾಸ್ ಬಂಡನ್ ರವರನ್ನು ಡೆಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಭವನದಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವರು ಹೀಗೆಂದರು.

“.....ಮಂದಿರಗಳು ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಬಂದು ಹೋಗಲು ಆಟದ ಮೈದಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮಂದಿರಗಳು ಆರಾಧನೆಯ ಸ್ಥಾನಗಳು. ಶೈಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಉಪಾಸಕರು ಬಂದು ಹೋಗಲು ಅವರಿಗೇನು ಕೆಲಸ ? ಇದೇ ರೀತಿ ಜೈನ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಅನ್ಯರು ಬಂದು ಹೋಗಲು ಯಾವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಹೈಕೋರ್ಟ್ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿ ನೋಡಿದೆವು. ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಇದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೊರಬಿತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಮುಖ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು.

“ಯಾವ ಸಂಪ್ರದಾಯದವರಿಗೆ ಒಂದು ಪೂಜಾಷ್ಟಾನವಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅನ್ಯ ಸಂಪ್ರದಾಯದವರಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗಲು ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹದ್ದೇ ಒಂದು ಮೊಕದ್ದಮೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆದಿತ್ತು. ಆಮೊಕದ್ದಮೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇಷ್ಟೇ. ರೋಮನ್ ಕ್ಯಾಥೊಲಿಕ್ ಚರ್ಚ್ ಪ್ರಾಟೆಸ್ಟಂಟ್ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗಲು ಎಷ್ಟೇ ಬಹುಮತವಿದ್ದರೂ ಅಧಿಕಾರ ಬರಬಹುದೇ ? ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ಭಾರತದ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಖ್ಯವಕೀಲ (Attorney General) ಶ್ರೀ ಮೋತಿಲಾಲ್ ಸೆಟಲ್ವಾಡ್‌ನವರೊಡನೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿದೆ. ಆಗ ಅವರು ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸುವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದರು. ಸಾಧಾರಣ ವಕೀಲರುಗಳು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹೈಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲುಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ

ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸುಪ್ರೀಮ್ ಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸುಪ್ರೀಮ್ ಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಬಹುದೆಂದು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. ಆಗ ಅವರು “ಇದು ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಅಧಿಕಾರ (fundamental rights) ಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು ಯಾವ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟರು. ಅವರು ಸರ್ಕಾರಿ ವಕೀಲರಾದ್ದರಿಂದ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿಮರ್ಷೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಮೇಲಿನದನ್ನು “ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಗಾಲು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು” ನಂತರ ಸೇರಿಸುವುದು ಈ ಭಾಗ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದೆ.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನವು ನಮಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಜೈನ ಸಮಾಜದ ಪ್ರಮುಖರಿಗೆ ಕಾನೂನಿನ ಸಲಹೆ ಪಡೆಯಲು ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಮೊಕದ್ದಮೆ ಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ತಿಂಗಳು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತು. ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಜೈನ ಮಹಾಸಭೆಯ ವಿಶೇಷ ಸಭೆ ನಡೆದು ಉಪಸಮಿತಿಯ ಸಮಾಣವಾಯಿತು. ಹಾಗೂ ಕಾನೂನು ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಾಯಿತು.

ಅದ್ಭುತ ಕಾಂಡ

ಇದಾದ ನಂತರ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ಘಟನೆ ನಡೆದು ಹೋಯಿತು. ೧೯೫೦, ನವೆಂಬರ್ ೨೭ರಲ್ಲಿ ಸೋಲಾಪುರದ ಕಲಕ್ರೂ ಅಕ್ಟೋಜ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ರಾತ್ರಿ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರ ಜೈನ ಮಂದಿರದ ಬೀಗ ಒಡೆದು ಹಾಕಿಸಿ ಅದರೊಳಗೆ ಚಮ್ಮಾರರು, ಹರಿಜನರನ್ನೂ ಹೋಗಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಯಾರ್ಯಾರೂ ಜೈನರು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಿದರೋ ಅವರನ್ನೂ ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಜ ಬೀತ್ರಿಗ್ತನಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಜಬರ್ ದಸ್ತಿನಿಂದ ಮಂದಿರ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುವುದು ಗಾಂಧೀಜಿಗೆ ಕೂಡ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ೧೯೨೭ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೨೩ರಲ್ಲಿ ಪೂನಾದ ಯಾರವಾಡಾ ಜೈಲಿನಿಂದ ಅಮೃತಲಾಲ್ ಸೂರಜ್ ಮಲ್ ಜವೇರಿ ಮಂತ್ರಿ ಜೈನ ಯುವಕ ಸಭಾ ಪಾಟನಾ, ಇವರಿಗೆ ಒಂದು ತಂತಿ ಈ ರೀತಿ ಕಳಿಸಿದ್ದರು.

ನಿಮ್ಮ ತಂತಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ನನಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಏನೆಂದರೆ ಜಬರ್‌ದಸ್ತಿನಿಂದ ಯಾರನ್ನೂ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿಸುವುದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೆಂದು ಆ ಮಂದಿರ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿಲ್ಲವೋ ಮತ್ತು ಯಾರು ಆ ಸಂಪ್ರದಾಯದವರಲ್ಲವೋ ಅಂತವರನ್ನು ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲ.”

ಗಾಂಧೀಜಿಯ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಕಾನೂನಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಸಿಗುವಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಜೈನಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಭೇದವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವ ನೆಹರೂ ಪತ್ರದ ಭ್ರಮೆ ಕೆಲವರಿದ್ದು, ಆ ಭ್ರಮೆ ದೂರವಾಯಿತು.

ಈ ಬಗ್ಗೆ ೧೯೫೦, ಸೆ. ೨೪ರಂದು ಜೈನ ಮಹಾಸಭೆ ಸೇರಿ ೧೧ ಜನಗಳ ವಿಶೇಷ ಉಪಸಮಿತಿ ರಚಿಸಿ ಕಾನೂನು ಕ್ರಮ ಜರುಗಿಸಲು ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಅದರ ಸಕಲ ಖರ್ಚನ್ನು ಕಲಕತ್ತ ನಿವಾಸಿ ಗುರುಭಕ್ತ ಸೇಲ್ ಗಜರಾಜ್ ಜಿ ಗಂಗಾವಾಲಾರವರು ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಸಮಕ್ಷಮ ವಹಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಬ್ಬನಾಗಿದ್ದೆ.

೪.೯.೧೯೪೯ರ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸದರಿ ಮಹಾರಾಜರ ಶರೀರ ೧೫ ನಿಮಿಷಗಳವರೆಗೆ ತಣ್ಣಗಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಶ್ವಾಸ ಬಂದ್ ಆಗಿತ್ತು. ಮಗ್ಗಲು ಬದಲಾಯಿಸುವುದು ಕಷ್ಟಕರವಾಯಿತು. ಈ ವಿಚಾರ ತಿಳಿದು ಭಾರತದ ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಮುಖರು ಶ್ರೀ ಚರಣದತ್ತ ಧಾವಿಸತೊಡಗಿದ್ದರು.

ಹರತಾಳ

ಗುರುಚರಣದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾ ಸನ್ ೧೯೪೯ ಆ ೧೫ ರಂದು ಅವರ ಅನ್ನ ತ್ಯಾಗ ವ್ರತದ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪೂರಾ ಜೈನ ಸಮಾಜ ಹರತಾಳ ಆಚರಿಸಿ ಬಹು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಜೈನ ಸಮಾಜ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಚರಣಾನುಗಾಮಿ ಎಂದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿತು.

ಪಾಟ್ನಾದ ಪರಾಮಾರ್ಷಿಯ ನಂತರ ನಾನು ಶಿವಿರಿಜಿಯ ಪಂಚ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಹೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಪಾಲುಗೊಳ್ಳಲು ಹೋದೆ. ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಸೇರಿದ್ದರು. ವೈದ್ಯಕೃ ಕಲ್ಯಾಣ ನಡೆದಿತ್ತು. ಅನೇಕರು ಬೊಂಬಾಯಿ ಮಂದಿರ ಪ್ರವೇಶ ಕಾನೂನಿನ

ಬಗ್ಗೆ ವಿರೋಧಿಸಿ ಮಾತಾಡಿದರು. ಇಂತಹ ಧರ್ಮ ಸಂಕಟದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಜೀನೇಂದ್ರ ಭಗವಂತನನ್ನು ಆರಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿಸಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಜೀನೇಂದ್ರ ಭಕ್ತಿ ಅಚಿಂತ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಗಳ ಜನನಿಯಾಗಿದೆ. ತ್ಯಾಗಿ ಸಮುದಾಯವೂ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿತು.

ಗದ್ಯ ಚಿಂತಾಮಣಿಯಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯ ವಾಧೀಭ ಸಿಂಹರು ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. “ಭಗವದ್ಭಕ್ತಿಯ ಒಂದು ಜಲ ಕಣವೂ ಸುರೇಂದ್ರ ಅಮರೇಂದ್ರ ಪದವಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ” ನಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆ ಏನೆಂದರೆ ಎಂದು ಜೈನ ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಪತ್ತಿ ಕವಿಯುವುದೋ, ಆಗ ಇಡೀ ಜೈನ ಸಮಾಜ ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಜೀನೇಂದ್ರ ಪೂಜೆ ಆರಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ನಾವು ನಮ್ಮ ಎಷ್ಟೋ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಫಲತೆ ಪಡೆದಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾನು ಎಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗಲಿ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಬಂಧುಗಳಿಗೆ ವಂಚಪರಮೇಷ್ಠಿಗಳ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಸದಾ ಮಾಡಲು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ.

ಗಾಢ ಚಿಂತೆಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ

ನಾನು ಬೊಂಬಾಯಿನಿಂದ ಹೊರಟು ೧೨ ಜುಲೈ ೧೯೫೧ರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಮ್ಮನೊಡನೆ ಮಹಾರಾಜರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಸೇರಿದೆ. ಅವರು ಅದಾವುದೋ ವಿಶೇಷ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದಂತಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಆ ಮೊಕದ್ದಮೆಯ ಬಗ್ಗೆಯೇ ವಿಶೇಷ ಚಿಂತೆ ಹುಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಜೈನ ಸಮಾಜದ ಪರ ವಕೀಲರಾದ ಸರ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ರವರು ಯೂರೋಪ್ ಪ್ರವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ದಾಸ್ ಬಾಬುರವರು ಬರುವ ಬಗ್ಗೆ ವಕ್ಯಾ ಸಮಾಚಾರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಕಡೆಯಿಂದ ಸೇಲ್ ಗಜರಾಜ್‌ರವರಿಗೆ ಮೂರು ತಂತಿಗಳು ಹೋಗಿದ್ದವು. ರಿಜಿಸ್ಟರ್ಡ್ ಪತ್ರವೂ ಹೋಗಿತ್ತು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಉತ್ತರವಿರದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಇವರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಭ್ರಮೆಗೊಳಿಸುತ್ತಿರಬಹುದೇ ಎಂದು ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಚಿಂತಾತುರವಾಗಿದ್ದರು. ಆಗ ನಾನು “ಮಹಾರಾಜ್! ಗಜರಾಜ್ ಸೇಲ್ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ಅದರಿಂದ ಉತ್ತರ ಬಂದಿರಲಾರದು” ಎಂದೆ. ನಂತರ ಅವರಿಗೆ ನಾನೂ ಒಂದು ತಂತಿ ಕಳಿಸಿದೆ. ನಾನು ಈ ರೀತಿ ತಂತಿ ಕಳಿಸಿದೆ. “ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀಯವರು ಮೊಕದ್ದಮೆ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಚಿಂತಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ದಾಸ್ ಬಾಬುರವರನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಬರುವಿರಾ?” ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕಲಕತ್ತೆಯಿಂದ ಬಂದಿತು.

ಗಜರಾಜ್‌ರಿಂದ ಬಂದ ಎಲ್ಲಾ ವಿವರವಾದ ವರದಿಯನ್ನು ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ತಂತಿ ಗಜರಾಜ್‌ರಿಂದ ಕಲಕತ್ತೆಯಿಂದ ಬಂದಿದೆ. “ನಾವು ೨೩ರ ರಂದು ಕೇಸಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ತಾ.೧೨ರಂದು ಡೆಲ್ಲಿಯ ಇಂಪೀರಿಯಲ್ ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ನಾನು ಆ ತಾರೀಖಿಗೆ ಡೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ತಲಕ್ ಚಂದ್‌ಜಿ ಡೆಲ್ಲಿಗೆ ಅವಶ್ಯ ಬರಬೇಕು”

-ಗಜರಾಜ್ ಜಿ.

ತಂತಿಯ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಲೇ ಅವರಿಂದ ನನಗೊಂದು ಆದೇಶ ಬಂದಿತು.

“ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮೊಕದ್ದಮೆ ಪೂರ್ಣ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನೀನು ಶಿವನಿಗೆ ಹೋಗಕೂಡದು ಮತ್ತು ಈ ಮೊಕದ್ದಮೆ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರು” ಅವರ ಆದೇಶವನ್ನು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿ ನಡೆದೆ.

ನಾನು ಅಪಾದ ಶುದ್ಧ ಏಕಾದಶಿ ರಾತ್ರಿ ಬಾರಾಮತಿಯಿಂದ ಹೊರಟು ಶಾಹಾ ವಕೀಲರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಹೊರಟೆ. ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಅಭಿನಂದನನಿಂದ ಒಂದು ಚಿಂತಾಪ್ರದ ಪತ್ರ ಬಂದಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ತಲೆ ಚಕ್ರ ಬಂದು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ತಲೆಗೆ ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಈ ಪತ್ರ ಓದಿ ನನ್ನ ತಲೆಯೂ ಸುತ್ತತೊಡಗಿತು. ಊರಿಗೆ ವಾಯುವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬಿಡಲೇ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಹಾಗೆಂದುಕೊಂಡ ಕೂಡಲೇ ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರ ಆಜ್ಞೆ ಎದುರು ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಅತ್ತ ಕುಟುಂಬದ ಸೆಳೆತ, ಇತ್ತ ಗುರುವಿನ ಆಜ್ಞೆ, ಇವರೆಡರ ನಡುವೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಏನೇ ಆಗಲಿ ಧರ್ಮ ಸೇವೆಯೇ ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಆಗ ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಗವಂತನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿದೆ. ಆಗ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸುದ್ದಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಮೊಕದ್ದಮೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾಕಲಾಗಿತ್ತು.

ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಆದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಪ್ರವಾಸದಿಂದ ಇನ್ನೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ಅವರಿಗಾಗಿ ಕಾಯುವುದು ಬೇಡ ಅಂದರು. ಆ ಪ್ರಕಾರ ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ದಾಸ್ ಬಾಬುರವರೊಡನೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆವು. ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ದಾಸ್ ಬಾಬುರವರೊಡನೆ ತಾ. ೧೮ರಂದು ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಿತು. ನೀವು ಬೇಗ ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸರಿಯಾದ ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ತಯಾರಿ ಮಾಡಿ ಎಂದರು.

ನಾವು ಅಲ್ಲಿಂದ ಡೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ನೇಮಿಸಾಗರ ಮುನಿಗಳ ಸಂಘವಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅವರು ಚಾತುರ್ಮಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಇಂತಹ ಧರ್ಮ ಸಂಕಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಗವಂತನ ಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಸದಾ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ.

ನಾವು ಅಲ್ಲಿಂದ ವಿಮಾನದ ಮೂಲಕ ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಬಂದೆವು. ಈ ಹಿಯರಿಂಗ್‌ಗೆ ಕೇವಲ ಐದು ದಿನಗಳು ಉಳಿದಿದ್ದವು. ಬೊಂಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷು. ಸೂರಿ ಸಿಂಹಜಿ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಶ್ರಾವಕರು ಚಂದ್ರಪ್ರಭ ಜಿನಾಲಯದಲ್ಲಿ ಸಾಮೂಹಿಕ ಣಮೋಹಾರ ಮಂತ್ರ ಪಠಣ ನಡೆಸಿದ್ದರು. ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಗವಂತನ ಸ್ಮರಣೆಯಿಂದ ವಿಘ್ನಗಳು ಧ್ವಂಸವಾಗಿ ಹೋಗುವವು.

ತಾ.೨೧ ಶನಿವಾರ ದಾಸ್ ಬಾಬುರವರು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಿತು. ಆಗ ನಾನು ಮತ್ತು ಸರ್ ಸೇಲ್ ಭಾಗಚಂದ್ ಸೋನಿ, ಸೇಲ್ ರತನ್ ಚಂದ್ ಹೀರಾಚಂದ್‌ಜಿ, ಸೇಲ್ ರಾಜ್ ಕುಮಾರ್ ಸಿಂಹಜಿ, ಮತ್ತು ಪೂಲ್ ಚಂದ್ ಕೊಠಾಡಿಯಾ ವಕೀಲ ಪೂನಾ ಮತ್ತು ಅಕಲೂಜಿನ ಕೆಲವರು ಇದ್ದರು. ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ದಾಸ್ ಬಾಬುರವರು ಮೊಕದ್ದಮೆ ತಯಾರು ಮಾಡಿದರು. ಬಾ. ಪಾಲ್ಕಿವಾಲಾ, ಬ್ಯಾ. ವೋಹರಾ, ಶ್ರೀರಮಣಲಾಲ್ ಕೊಠಾರಿ ಸಾಲಿಸಿಟರ್ ಮತ್ತು ಶಹಾ ವಕೀಲ್ ಆದಿ ಅನೇಕರು ಶಕ್ತಿ ಮೀರಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೊಂಬಾಯಿಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಾಲ ಹೋಗಿದ್ದೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

೧೯೫೧ರ ಜುಲೈ ೨೪ ಮೊಕದ್ದಮೆ ಇತ್ತು. ಆ ದಿನ ಮಂಗಳವಾರ. ನಾನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಶ್ರೀ ಭಗವಂತನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಸಿದೆ. ಹೈಕೋರ್ಟ್‌ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಹೋದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಟೈಂಸ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಚಾರ ಆಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ದಾಸ್ ಬಾಬು ಜೈನ ಸವಾಜದ ಪರವಾಗಿ ವಕಾಲತ್ತು ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆಂದೂ ಪ್ರಚಾರವಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಎರಡು ಕೇಳಲು ಭಾರಿ ಜನ ಸಂದಣಿ ಸೇರಬಹುದಿತ್ತು. ಭಾರಿ ಭಾರಿ ಜನಗಳು ಬರುವವರಿದ್ದರು.

೧೧ ಗಂಟೆಗೆ ಮುಖ್ಯ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಎಮ್. ಸಿ. ಭಗಲಾ ಮತ್ತು ಜಸ್ಟಿಸ್ ಗಜೇಂದ್ರ ಗಡಕರ್ ಬಂದರು. ಅವರ ಎದುರು ಒಂದು ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ಓ. ಆರ್. ದಾಸ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಹಯೋಗಿ ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ಗಳು ಇದ್ದರು. ಇನ್ನೊಂದು ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ವಕೀಲರು ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್‌ಗಳಿದ್ದರು.

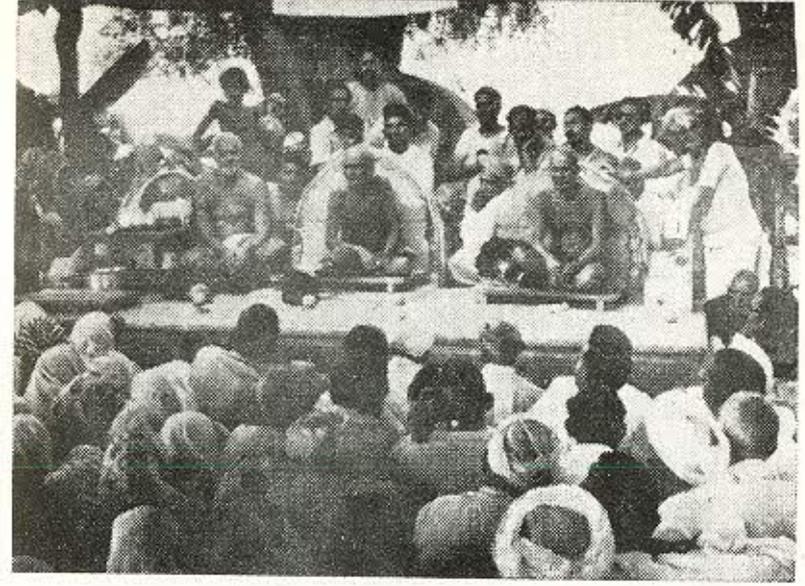
ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಬರುತ್ತಲೇ ಅಖಂಡ ಮೌನ ಮುಸುಕಿತು. ಮುಖ್ಯ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಹಿಂದಿನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕೇಸಿನ ತೀರ್ಪನ್ನು ಓದಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅದು ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ಪುಟಗಳಷ್ಟು ಉದ್ದವಿತ್ತು. ಅದು ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅಂತಹದ್ದೇ ಇನ್ನೊಂದು ತೀರ್ಪನ್ನು ಗಜೇಂದ್ರ ಗಡಕರ್ ಓದಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಪ್ರತೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮಾಡುತ್ತಾ ಒಂದೊಂದೇ ನಿಮಿಷಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತಾ ಒಂದುವರೆ ಗಂಟೆ ಆಯಿತು. ದಾಸ್ ಬಾಬು ರವರು ಬಹಳ ಶಾಂತವಾಗಿ ಕೂತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಎಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಅಧಿಕ ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟದ ನಂತರವೇ ಈ ಕೇಸನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬಹುದೆನಿಸಿತು. ಒಂದು ಮುಕ್ಕಾಲು ಗಂಟೆ ಆಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಪ್ರಧಾನ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಾದ M.C.ಭಗಲಾರವರು ದಾಸ್ ಬಾಬುರವರತ್ತ ತಿರುಗಿ "Well, what is your case" ದಾಸ್ ಬಾಬುರವರೇ ನಿಮ್ಮ ಕೇಸು ಏನು ಹೇಳಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆಗೆ ಗಂಭೀರ ವಾತಾವರಣ ಉಂಟಾಯಿತು. ದಾಸ್ ಬಾಬುರವರು ಕೇಸಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

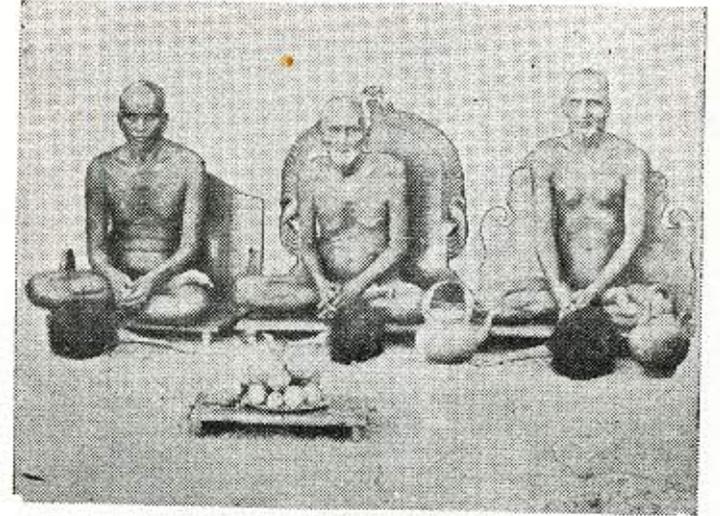
ಅಕಲೂಜು ಸೋಲಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸಣ್ಣ ನಗರ. ಅಲ್ಲಿಯ ಜೈನ ಮಂದಿರದ ಬೀಗ ಒಡೆದು ಸೋಲಾಪುರದ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಅಜೈನರನ್ನು ಜಿನಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಜಬರ್ ದಸ್ತಿನಿಂದ ನುಗ್ಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕಲೆಕ್ಟರ್‌ರವರ ಈ ಕಾರ್ಯ ಅನ್ಯಾಯ ಪೂರ್ಣವಾದುದು.

ಶ್ರೀದಾಸ್ ಬಾಬುರವರು ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಗಜೇಂದ್ರ ಗಡಕರ್ ಅವರನ್ನು ತಡೆದು "ಶ್ರೀದಾಸ್ ರವರೇ! ನೀವು (ಜೈನರು) ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ಧರ್ಮ ಪಾಲಿಸುತ್ತೀರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಹೇಳಿ" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದರು. ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ಜೈನರು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ, ಹಿಂದೂಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಮಂದಿರ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುವುದನ್ನೂ ಒಪ್ಪಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಭಾವ ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲಿತ್ತು.

ಆಗ ದಾಸ್ ಬಾಬು ಹೇಳಿದರು-" ನಾನು ಜೈನನಲ್ಲ. ಜೈನರು ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ಧರ್ಮ ಒಪ್ಪುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದು" ಮತ್ತೆ ಅವರ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಜೈನ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ನುಗ್ಗುವವರನ್ನು ಅಜೈನರೆಂದೇ ತಡೆದಿದ್ದೇವೆ. ಅವರು ಹರಿಜನರೋ, ಸರ್ವಣೀಯರೋ ತಿಳಿಯದು" ತಮ್ಮ ವಾದವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅವರು ಪಾಟ್ನಾ ಹೈಕೋರ್ಟಿನ ಒಂದು ಹಳೆಯ ಮೊಕದ್ದಮೆ

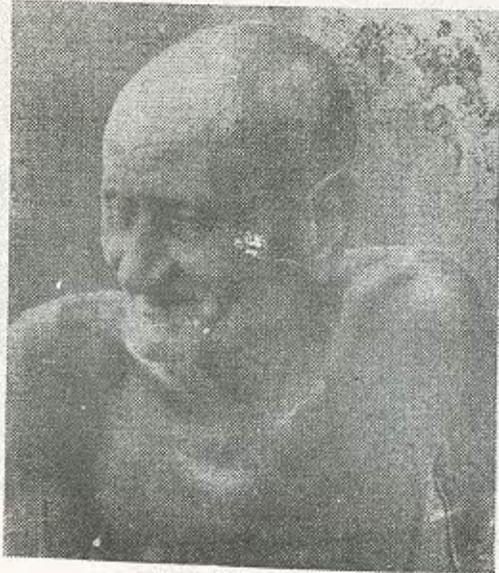
ಉಪದೇಶ ಮಗ್ಗು ಮಹಾಮುನಿ

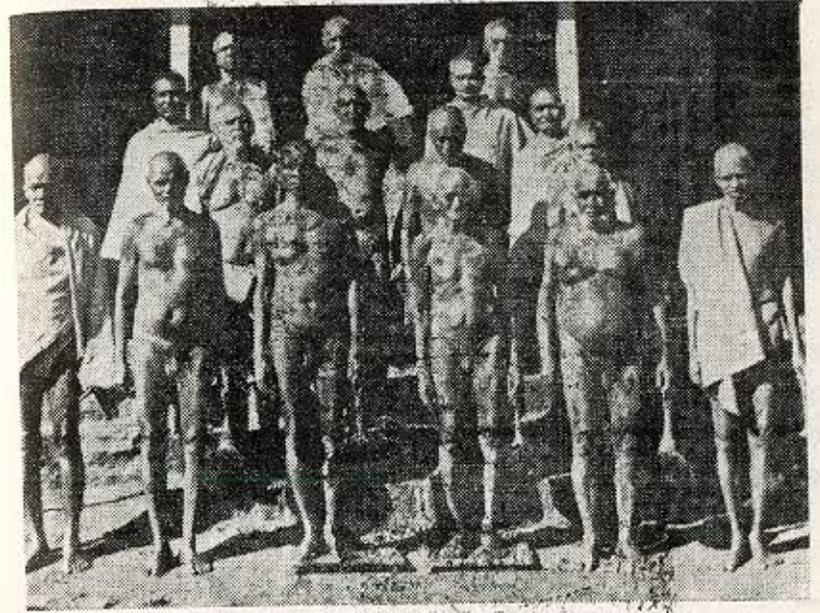
ರತ್ನತ್ರಯ ಮೂರ್ತಿಗಳು - ಸೇಮಿಸಾಗರ, ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀ, ಪಾಯಸಾಗರ

ಫ್ಯಾನ್ ಮಗ್ಗು ಮದಾಮುನಿಗೆ ಭಕ್ತನ ಭತ್ತಿಯ ಕುಸುಮಾಂಬರಿ

ಹೂನಗೆ ಬಿಂದು ಅರಳಿದಾಗ

ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀಯವರ ಸಂಘದ ಪುಣ್ಯ ದರ್ಶನ

ಕುಟಿಯುಂಟು ಬಿಂದು ಹೂವಡುವ ಮಾತು ಕೇಳಲು ಕಾತುರೆ

ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

“ಒಂದು ಬಾರಿ ಬಿಹಾರ್ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ರಾಜಗಿರಿ ಗ್ರಾಮದ ಒಂದು ಮೊಕ್ಕದ್ದವು ಕೋಟೆಗೆ ಬಂದಿತು. ವಿಚಾರವಿಷ್ಟೆ. ರಾಜಗಿರಿಯ ಬಿಸೀಸರಿನ ಕುಂಡ ಹಿಂದೂಗಳೆ ಒಡತನದಲ್ಲಿತ್ತು. ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ವಾದವೇನೆಂದರೆ ನಾವು ಎಂದೂ ಯಾರಿಂದಲೂ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸದೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅದರಿಂದ ಅದರ ಮೇಲೆ ನಮಗೂ ಹಕ್ಕಿದೆ. ಆ ಕೇಸಿನ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೀಗೆ ವಾದ ಮಾಡಿದ್ದೆ.

ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವವರ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಹಿಂದೂ ಎಂದೇನೂ ಬರೆದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಸ್ನಾಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಹಿಂದೂಗಳೆಂದೇ ತಿಳಿದು ಅಲ್ಲಿ ಬರಲು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು ಅಷ್ಟೆ. ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಎಂದಾದರೂ ಹಿಂದೂಗಳು ಜೈನ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನು ಜೈನರೆಂದೇ ತಿಳಿದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅನ್ಯಥಾ ಇಲ್ಲ”

ಈ ಬಗ್ಗೆ ಜಸ್ಟಿಸ್ ಗಜೇಂದ್ರ ಗಡಕರ್ ಕೇಳಿದರು.

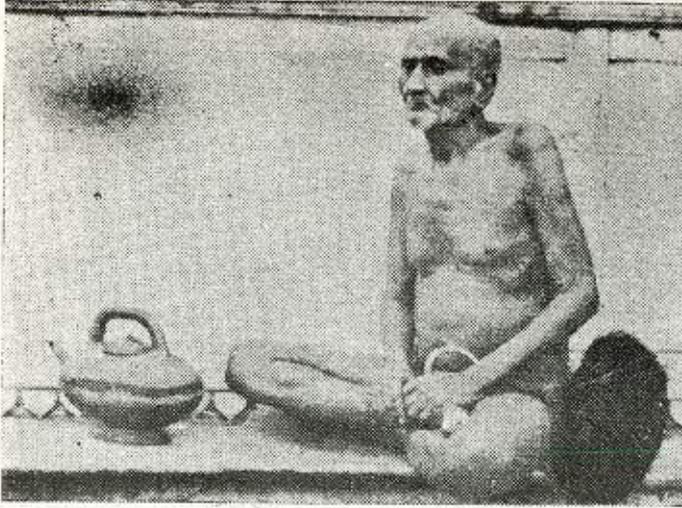
“ಶ್ರೀಯುತ ದಾಸ್! ಈ ಮಾತು ಇಲ್ಲಿ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಕಲೂಜ್ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಬಸ್ತಿ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಗೊತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ”

ಆಗ ದಾಸ್ ಬಾಬು ತಮ್ಮ ವಾದ ಮುಂದುವರೆಸಿದರು.

“ಒಂದು ವೇಳೆ ಹಿಂದೂಗಳು ಯಾವುದೇ ಜೈನ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರ ಯುತವಾಗಿ ಅಥವಾ ಪದ್ಧತಿ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಬಂದು ಹೋಗುವುದಿದ್ದರೆ ಅದೇ ಅಧಿಕಾರ ಹರಿಜನರಿಗೂ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವೂ ಒಪ್ಪುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಅಧಿಕಾರ ಹಿಂದೂಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಹರಿಜನರಿಗೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಗಂಭೀರ ಸ್ಥಿತಿ:

ಈ ರೀತಿ ವಾದವಿವಾದಗಳು ನಡೆದಿದ್ದವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಮದ್ಯಾನ್ಹದ ಊಟಕ್ಕೆ ಎದ್ದರು. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರ ತರಾತುರಿ ನೋಡಿದರೆ ಈ ಕೇಸು ಇಂದೇ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗಬಹುದೆನಿಸಿತು. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸಮರ್ಥ

ತಪೋಮಗ್ನ ಮಹಾ ತಪಸ್ವಿ

ಧ್ಯಾನ ಮಗ್ನ ದಿವ್ಯ ಚೇತನ

ಉತ್ತರವೇನೂ ಕೊಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಜೈನ ಶ್ರಾವಕರ ಮುಖಗಳು ಮ್ಯಾನವಾದವು. ಎಲ್ಲರೂ ನಿರಾಶರಾಗಿ ಕುಳಿತರು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಿರ್ಣಯ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಹೊರಟರೆ ಆಚಾರ್ಯ ಮಹರಾಜರ ಗತಿ ಏನು ಎಂದು ಹೆದರಿದೆ.

ಆ ದಿನ ಬಾರಾಮತಿಯಿಂದ ಬಂದ ತುಲಜರಾಮ್ ಚತುರಚಂದ್ ಸೇತ್
“ಆಚಾರ್ಯ ಮಹರಾಜರು ಮೂರು ದಿನದಿಂದ ಏನನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾರ ಜೊತೆಯಲ್ಲೂ ಮಾತಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕುಟೀರದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹೊರಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಶೌಚಾದಿಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಭಗವಂತನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಜಪಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಆ ಮಹಾಪುರುಷನ ಆರಾಧನೆ ಎಂದೂ ವ್ಯರ್ಥ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡೆ.

ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ದಾಸ್ ಬಾಬು ನಿರಾಶರಾದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವರು ಅಂತಹ ಹರಿತವಾದ ಉತ್ತರವನ್ನೇನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ವಾದದಲ್ಲಿ ಬಿಗಿ ತಪ್ಪಿದಂತೆ ಕಂಡು ಬಂತು.

ಆಶಾಕಿರಣ

ಸುಮಾರು ೧೫ ನಿಮಿಷ ಕಳೆದಿರಬಹುದು. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಬಂದರು. ನಾನು ದಾಸ್ ಬಾಬುರವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದೆ. ದಾಸ್ ಬಾಬು ಆತುರವಾಗಿ ಯಾವುದೋ ಕಾಗದ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗಿ ಮಸಿಕುಡುಕಿ (ink bottle) ಉರುಳಿ ಬಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ಕಾಗದ ಮಸಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದವು. ಇದು ಒಳ್ಳೆ ಶಕುನ ಎನಿಸಿತು. ಆದರೆ ವಾತಾವರಣ ಪರಾಜಯ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಪ್ರಧಾನ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಎಡ್ವಿಕೇಟ್ ಜನರಲ್ ಶ್ರೀ ಅಮೀನ್ ರವರನ್ನೂ ಕೇಳಿದರು.

“ನಿಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆ ಏನು?”

ಸರಕಾರಿ ವಕೀಲರು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

“ಬೊಂಬಾಯಿ ಸರ್ಕಾರದ ಕಾನೂನಿನ ಮೇರೆ ಎಲ್ಲಾ ಜೈನ ಮಂದಿರಗಳು ಹಿಂದೂಗಳ ಪೂಜೆಗೆ ಉನ್ನತವಾಗುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದ ಆ ಮಂದಿರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ

ಪೂಜೆ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಹರಿಜನರಿಗೂ ಬರುತ್ತದೆ.

ಆಗ ಗಜೇಂದ್ರ ಗಡಕರ್ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದರು.

“ಅಡ್ವಿಕೇಟ್ ಜನರಲ್ ಮಹಾಶಯರೇ! ಈ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಜೈನ ಮಂದಿರಗಳು ಹಿಂದೂ ಮಂದಿರಗಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೇಳಿ?”

ಅಡ್ವಿಕೇಟ್ ಜನರಲ್ “ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ! ಎಲ್ಲಾ ಜೈನ ಮಂದಿರಗಳು ಹಿಂದೂ ಮಂದಿರಗಳಾಗುತ್ತವೆ”

ಇದರಿಂದ ಕುಪಿತರಾದ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಅವೇಶಗೊಂಡವರಂತೆ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

“ಯಾವ ಜೈನ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈ ಧರ್ಮ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಬಂದಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಕಾನೂನಿನ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಕತ್ತಮ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೋ? ಕಾನೂನಿನ ಮೂಲಕ ಇದನ್ನು ಎಂದೂ ಮಾಡಲಾರಿರಿ. ಹರಿಜನರ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಈ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಜೈನರನ್ನು ಸಮಾಪ್ತ ಮಾಡಿ ಹಿಂದೂಗಳನ್ನಾಗಿ ಎಂದೂ ಮಾಡಲಾರಿರಿ”. ಅವರು ಮತ್ತೆ ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

“ಹರಿಜನರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಹರಿಜನರ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡುವ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಜೈನರನ್ನು ಸಮಾಪ್ತ ಮಾಡುವ ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.”

ಆಗ ಮುಖ್ಯ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಸರ್ಕಾರಿ ವಕೀಲರಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದರು.

“ಶ್ರೀ ಅಡ್ವಿಕೇಟ್ ಜನರಲ್! ನಿಮ್ಮ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಜೈನ ಮಂದಿರದ ಬೀಗ ಒಡೆದು ರಾತ್ರಿ ಆ ಗಂಟೆಗೆ ಹರಿಜನರನ್ನು ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿಸುವ ಅಧಿಕಾರ ಯಾರು ಕೊಟ್ಟರು ಹೇಳಿ? ಅವರ ಕೈಗೇ ಕಾನೂನು ಬಂದಿತೇ?”

ಮಂದಿರ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ತಡೆ ಒಡ್ಡುವವರ ವಿರುದ್ಧ ಕೇಸು ಹಾಕಲು ಮಾತ್ರ ಅಧರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿತ್ತು. ಬೀಗ ಒಡೆದು ಒಳ ನುಗ್ಗಲು ಏನು ಅಧಿಕಾರವಿದೆ?”

ಹೈಕೋರ್ಟ್ ನಿರ್ಣಯ

ಇದಾದ ನಂತರ ಮುಖ್ಯ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ನಾವು ನಿರ್ಣಯ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದರು. ಅವರು ಗಜೇಂದ್ರ ಗಡಕರ್‌ರತ್ತ ತಿರುಗಿ ನೀವೇ ತೀರ್ಮಾನ ಹೇಳ್ತೀರೋ ಹೇಗೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಗಡಕರ್‌ರವರು ನೀವೇ ಹೇಳಿ ಎಂದರು. ಆಗ M.C. ಭಗಲಾರವರು ತೀರ್ಪು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

“ಬೊಂಬಾಯಿ ಕಾನೂನಿನ ಲಕ್ಷ್ಯ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಸರ್ವಣ ಹಿಂದೂಗಳ ಸಮಾನ ಮಂದಿರ ಪ್ರವೇಶ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಡುವುದರತ್ತ ಇದೆ. ಜೈನರು ಮತ್ತು ಹಿಂದೂಗಳಲ್ಲಿ ತಾತ್ವಿಕ ಭಿನ್ನತೆ ಇದೆ. ಜೈನ ಧರ್ಮದ ಸ್ವತಂತ್ರ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಆ ಧರ್ಮದ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಅನುಸಾರ ಆಚರಣೆ ಮಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿವಾದವೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕಾನೂನಿನ ಧ್ಯೇಯ ಜೈನ ಹಾಗೂ ಹಿಂದೂಗಳ ಭೇದವನ್ನು ಆಳಿಸಿ ಹಾಕಬಲ್ಲದೆಂಬ ಅಡ್ಡಕೇಟ್ ಜನರಲ್‌ರವರ ವಾದವನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

“ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತೆಂದರೆ, ಈ ಕಾನೂನು ಮಾಡುವ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಯಾರೇ ಹಿಂದೂಗಳು ಯಾವುದೇ ಜೈನ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಹೊಂದಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಅಧಿಕಾರ ಹರಿಜನರಿಗೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಬಲ್ಲದೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ.

ಸೋಲಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಜೈನ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಆ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವ ವಾದಿಯ ಮಾತು, ಹಿಂದೂಗಳು ಈ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪದ್ಧತಿ, ಪರಂಪರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಮೂಲಕ ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದ ಹೊರತು ಸರಿ ಎಂದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.”

ಕಲೆಕ್ಟರ್ ರವರ ಕಾರ್ಯವೂ ಕಾನೂನು ರೀತ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಕಾನೂನಿನ ನಿಬಂಧ ಳರ ಅನುಸಾರ, ಈ ಅಕಲೂಜದ ಜೈನ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಹಿಂದೂಗಳಿಗೆ ಕಾನೂನು, ಪದ್ಧತಿ ಪರಂಪರೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಹೋಗುವ ಅಧಿಕಾರವಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಈ ಕಾನೂನಿನನ್ವಯ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಬರುವವರನ್ನು ಕಾನೂನಿನ ಕ್ರಮಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಿದ್ದರೆ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಿಯಮ ಳರ ಪ್ರಕಾರ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ರವರಿಗೆ ಬೇಗ ಒಡೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಒಳ ನುಗ್ಗುವವರಿಗೆ ಕುಮ್ಮಕ್ಕು ಕೊಡುವುದು ಅವರ ಅಧಿಕಾರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ನಿರ್ಣಯದ ನಂತರ

ಈ ನಿರ್ಣಯ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಕಾನೂನಿನ ಪಂಡಿತರಿಗಂತೂ ಭಾರಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಬಿದ್ದು ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ಅವರು ಎಣಿಸಿದ್ದರು. ಜೈನ ಸಮಾಜದ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಸೀಮೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ತಪಸ್ಸು

ವರ್ತಮಾನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಗವಂತನ ಶಾಸನದ ಪೂರ್ಣ ರಕ್ಷಣೆಯಾಗುವುದು ಅಲೌಕಿಕವಾದ ಮಾತು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ರಕ್ಷಣೆಯಾದುದೂ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವೇ! ಈ ಕಾನೂನಿನ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಟದ ಸಫಲತೆಯ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಆ ಮಹಾನ್ ಋಷಿರಾಜನಿಗೇ ಸೇರಬೇಕು. ಅವರು ಈ ಕರಾಳ ಶಾಸನದ ವಿರುದ್ಧ ಮೂರು ವರ್ಷ ಪರ್ಯಂತ ಅನ್ನ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಗವಾನರ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಇದು ಅವರ ಪ್ರವಚನ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರವಚನ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಭಾವವಾಗಿತ್ತು. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಆ ಮಹಾಪುರಷನೊಡನೆ ಅವರ ದಿವ್ಯ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಸಾವಿರ ಲಕ್ಷ ನರ ನಾರಿಯರು ಯಾವ ಪ್ರತ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನರಾಗಿದ್ದರೋ, ಅವರೆಲ್ಲರ ನಿಷ್ಠೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಧರ್ಮದ ನೌಕೆ ಪಾರಾಯಿತು.

ಜಿನಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗಾಢ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವರು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತು ಆಗ ನನಪಿಗೆ ಬಂತು.

“ಈಗ ಧರ್ಮದ್ವಂಸದ ಕಾಲವಿನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಜೈನ ಧರ್ಮ ಇರಬಲ್ಲದು”

“ಈ ಸಂಕಟ ದೂರವಾಗಲು ಹೆಚ್ಚು ವಿಳಂಬವಾಗದು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತೂ ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಕೇಳಿದ್ದೆ. ಈ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಜಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಾರಿಗೆ ಹರ್ಷಾತಿರೇಖೆ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವುದೋ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಪುಣ್ಯಾನುಬಂಧ ಪುಣ್ಯ ಅವಶ್ಯ ಬಂಧವಾಗುವುದು. ಇದರಿಂದ ಅಸಂತೋಷ ಪಡುವವರೂ ಕೆಲವರಿರಬಹುದು. ಯಾರು ಜೈನದರ್ಶನದ ಬಗ್ಗೆ ಅವಣವಾದ ಹಬ್ಬಿಸುವರೋ ಅವರಿಗೆ ದರ್ಶನ ಮೋಹ ಕರ್ಮ ಬಂಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಫಲತೆಯ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು

ಈ ಮೊಕದ್ದಮೆಯನ್ನು ಗೆದ್ದುದರ ಬಗ್ಗೆ ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ತಂತಿಯ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು. ತಾ.೨೪ ಜುಲೈ ರಾತ್ರಿ ಬೊಂಬಾಯಿಯ ಚಂದ್ರ ಪ್ರಭಾ ವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಭೆ ಕರೆಯಲಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಭಾಷಣಕಾರರು ಈ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕರಾದವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ವ್ಯಕ್ತಮಾಡಿದರು. ಈ ಮಹಾನ್ ಕಾರ್ಯದ ವಿಜಯದ ಶಿಲ್ಪಿ ಆಚಾರ್ಯಮಹಾರಾಜರು ಮತ್ತು ಜ್ಞಾತ-ಅಜ್ಞಾತ ಸಾವಿರಾರು ನರ ನಾರಿಯರ ಜಪ, ಧ್ಯಾನ, ವ್ರತಗಳ ಫಲ ಇದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ. ಎದುರು ಬಂದು ಬೆಣ್ಣೆಯಂತೆ ಮಾತಾಡುವವರೆಲ್ಲರೂ ಮಾಡುವವರೆಂದೂ ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಎಲೆಯ ಮರೆಯ ಕಾಯಿಯಂತೆ ಅನೇಕರಿಂದ್ಧಾರೆ ಎಂದೂ ಹೇಳಿದ.

ಸ್ವಪ್ನ

ಅಲ್ಲಿಯ ಭಾಷಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರ ಒಂದು ಸ್ವಪ್ನದ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದ. ಅವರು ನನಗೆ ಅಪಾಧ ಶುದ್ಧ ದಶಮಿ ತಾ ೧೪ ಜುಲೈ ೧೯೫೧ರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಒಂದು ಶವ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಅದನ್ನು ಜನರು ಸುಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅದು ಪೂರ್ಣ ದಹಿಸಿ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಮಹಾರಾಜರು ಬಂದು ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಅದು ತತ್ಕಾಲ ಕೂಡಲೇ ಸುಟ್ಟು ಹೋಯಿತು.

ಈ ಸ್ವಪ್ನದ ಅರ್ಥವೇನೆಂದು ಅಂದು ನನಗಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಕೇಸಿನ ತೀರ್ಮಾನದ ನಂತರ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅದು ಸಂಕಟದ ಶವವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಎಷ್ಟೇ ಶ್ರಮಿಸಿದರೂ ಆ ವಿಷತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರು ಆ ಮಹಾನ್ ಸಂಕಟ ದೂರ ಮಾಡಲು ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಚಂಡ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಶಕ್ತಿಯ ಯೋಗದಾನ ಮಾಡಿದರು. ಅದರಿಂದ ಆ ಸಂಕಟ ಸಮಾಪ್ತಿಯಾಯಿತು. ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅದು “ಹರಿಜನ ಮಂದಿರ ಪ್ರವೇಶ ಕಾನೂನಿನ” ವಿವತ್ತಿನ ಶವವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಶವ ಏಕಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ ಪ್ರಾರಂಭದಿಂದಲೇ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಮಾಡಲು ಹೋದರೂ ಶವದ ಸದೃಶ ಆ ಕಾರ್ಯ ಜಡತ್ವವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು.

ತಾ.೨೪ರಂದು ಅನೇಕರೊಡನೆ ನಾನು ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೇಯವವ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋರಟೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವರು ಅನ್ನಗ್ರಹಣ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ಈ ಹೋರಾಟದ ಸಫಲತೆಯ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೈಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಗದಿದ್ದರೆ ಸುಪ್ರೀಮ್ ಕೋರ್ಟ್‌ಗೆ ಹೋಗುವುದಾದರೂ ಸರಿ ಎಂದು ಅವರು ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿದ್ದರು.

ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಹೋದಾಗ ತಂತಿ ವರ್ತಮಾನ ಕೊಟ್ಟ ನಂತರವೂ ಅವರ ಚಿಂತೆ ಪೂರಾ ದೂರಾದಂತೆ ಕಂಡು ಬರಲಿಲ್ಲ. “ತಂತಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಅಥವಾ ಶಹಾ ವಕೀಲರ ಸಹಿ ಇಲ್ಲದ್ದು ನಮಗೆ ಪೂರ್ಣ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನುಡಿದರು. ಆಗ ನಾವು ಹೇಳಿದೆವು.

“ಮಹಾರಾಜ್! ಸಫಲತೆ ಸಿಗುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಮೊದಲು ಅನುಮಾನವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸಹಸಾ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೇ ಒಳ್ಳೆಯ ವಕೀಲರಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಗಜೇಂದರ್ ಗಡಕರ್ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೇ ಸರ್ಕಾರಿ ವಕೀಲರನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಂದ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಇದೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ತಪಸ್ಸಿನ ಫಲ”

ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರು “ನಮ್ಮದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಮಹಾವೀರ ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆ. ಈ ಸಂಕಟ ಅಧಿಕ ದಿನ ಉಳಿಯದೆಂದು ನಾವು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೇ?”

ನಾವು ಮತ್ತು ತಪಸ್ವೀ ಸಮುದಾಯ ವಿನಂತಿಸಿಕೊಂಡೆವು.

“ಮಹಾರಾಜ್! ನಾವು ಮಾಡಬಹುದಾದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಅದರ ಪ್ರತಿಫಲ ಈಗ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನೀವು ೧೯೪೮ರ ಆಗಸ್ಟ್ ನಿಂದ ಅನ್ನ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯ ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸಿ ನೀವು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ ಕಾರ್ಯ ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಬಯಸುವ ಪ್ರತಿಫಲವೆಂದರೆ ನೀವು ಇನ್ನಾದರೂ ಅನ್ನಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡಬೇಕು”

ಅಕಂಪನ ಋಷಿ ರಾಜ

ಮಹಾರಾಜರು ಹೇಳಿದರು-“ಇದು ಮಕ್ಕಳಾಟವಲ್ಲ. ನಾವು ಹೈಕೋರ್ಟ್ ಸೀಲ್ ಇರುವ ತೀರ್ಪು ಪತ್ರ ನೋಡಿ ನಂತರ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಸುಪ್ರೀಮ್ ಕೋರ್ಟ್ ಗೆ ಅಪೀಲ್ ಹೋಗುವ ಸಮಯವಾದರೂ ಕಳೆದು ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿ. ಆಗ ಈ ಮಾತನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ರಕ್ಷಾ ಬಂಧನ ದಿನವನ್ನು ಅನ್ನಗ್ರಹಣಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯ

ದಿನವೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದವು. ಅದು ರಕ್ಷಾಬಂಧನದ ಪುನರಾವೃತ್ತಿಯ ದಿನವೂ ಆಗಿ ಹೋಗಲಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಕೆಟ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದ ಆಪತ್ತನ್ನು ಅಕಂಪಿತರಾಗಿ ಹೋರಾಡಿ ಗೆದ್ದ ಅವರು ಅಕಂಪನ ಋಷಿಯೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಇನ್ನೂ ಹೈಕೋರ್ಟ್ ನಿರ್ಣಯ ಪತ್ರ ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ನಾವು ತೆವ್ವಗಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಬಾರಾಮತಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಿರ್ದೋಷವಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಭಾರೀ ಉಜ್ವಲ ವಿಚಾರಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಹೈಕೋರ್ಟ್ ತೀರ್ಪು ಪತ್ರವೂ ತಲೆಗಿತ್ತು. ನಾನು ಬಾರಾಮತಿಯ ಚಂದೂಲಾಲ್ ರವರಿಗೆ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯುತರಿಗೆ ಅನ್ನಗ್ರಹಣ ಮಾಡಲು ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಎಂದು ಬರೆದೆ. ಅದರಿಂದ ಬಂದ ಉತ್ತರ ನಿರಾಶಾಪೂರ್ಣವಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಪೂಲ್ ಚಂದ್ ಕೊಠಡಿಯ ವಕೀಲ ಪೂನಾವಾಲ ಹಾಗೂ ತಲಕ್ ಚಂದ್ ಜಿ ವಕೀಲ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದು ನೀವು ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ತೀರಾ ನಿಕಟವರ್ತಿಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅನ್ನ ಗ್ರಹಣ ಮಾಡಲು ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಎಂದು ಬರೆದೆ. ಇಡೀ ಭಾರತೀಯ ಜೈನ ಸಮಾಜ ಅವರ ಅನ್ನಗ್ರಹಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿತರಾಗಿತ್ತು.

ಇಬ್ಬರೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಕೀಲರು ಗುರುಚರಣಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದರು. ಜನಗಳು ಆಗ್ರಹಪಡಿಸತೊಡಗಿದರು.

೧೯ ಆಗಸ್ಟ್ ೧೯೫೧ ರ ರಕ್ಷಾಬಂಧನ ದಿನ

ಆಗ ಅವರು ಹೇಳಿದರು-“ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಯಾವ ವೃತ್ತ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ನಾವು ನಾಳೆ ಅನ್ನಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡುವೆವು” ಈ ಮಾತನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಸಂಜೆ ಆಗಸ್ಟ್ ೧೫ರಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬಾರಾಮತಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಅದ್. ಆನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ನಮಗೆ ಆಗಸ್ಟ್ ೧೯ರ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಂತಿ ಬಂದಿತು. “Acharya Maharaj taking anna today” ಅದನ್ನು ಒದುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅಪಾರ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಾದೆ ಮಾತು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. There is many a slip between the lip and cup ಎನ್ನುವಂತೆ ಅಂತರಾಯವೇನಾದರೂ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಎನ್ನುವ ಭಯ ನನಗೆ ಹುಟ್ಟಿತು.

ಅನ್ನಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡುವರು ಎನ್ನುವ ಬದಲು ಅನ್ನಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡಿದರು ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಎಂದುಕೊಂಡೆ.

ಬಾರಾಮತಿಯಲ್ಲಿ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾಲದ ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅನ್ನಾಹಾರ ಕೊಡುವ ಸಂಭ್ರಮವದು! ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿ ಸಾಗರರೊಡನೆ ಅವರ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಹಾಕವಿ... ಕ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದರು.

೧೧೦೫ ದಿನಗಳ ನಂತರ ಅನ್ನಾಹಾರ

ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರ ಅನ್ನಾಹಾರ ೧೧೦೫ರ ದಿನಗಳ ನಂತರ ಆಯಿತು. ರೋಗಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಅನ್ನ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಅವನು ಅನ್ನ ಅನ್ನ ಎಂದು ಕನವರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅನ್ನಂ ವೈಪ್ರಾಣಂ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ವೈದಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನ್ನವನ್ನೇ 'ಬ್ರಹ್ಮ' ಎಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ಅನ್ನವನ್ನೇ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ ಪೂರ್ವಕ ತ್ಯಜಿಸಿ ೧೧೦೫ ದಿನಗಳ ನಂತರ ಅನ್ನವನ್ನು ಪುನಃ ಗ್ರಹಣ ಮಾಡುವುದು ಅಸಾಧಾರಣ ವೃತ್ತಿ.

ಅಪೂರ್ವ ದೃಶ್ಯ

ಬಾರಾಮತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪೆಂಡಾಲಿನಲ್ಲಿ ಚೌಕಿ ಹಾಕಲಾಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಮಂಗಲಮಯ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಆಹಾರ ದಾನ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಚೌಕಿ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು.

ಆಹಾರ ದಾನದ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಮಂಗಲಮಯ ಸಮಯ ಬಂದೇ ಬಂದಿತು. ಆಕಾಶ ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಆನಂದ ಬಾಷ್ಪಗಳನ್ನು ಉದಿರಿಸಿತೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಜಲಬಿಂದುಗಳು ಬೀಳತೊಡಗಿದವು. ಈ ಮಹಾಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಕೃತಿಯೂ ಪುಲಕಗೊಂಡು ತಣ್ಣನೆಯ ಗಾಳಿ ತೀಡತೊಡಗಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಈ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯ ನೋಡಿ ಹರ್ಷಗೊಂಡರು. ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯುತರ ಪಾಣಿ ಪುಟಕ್ಕೆ ಅನ್ನದ ತುತ್ತು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಭಕ್ತರು ಜಯಘೋಷದೊಡನೆ ಕೂಗಿದರು. ಅಸುಪಾಸಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಇದೇ ಮಾತು, ಅದೇ ಚರ್ಚೆ. ಇಂದ್ರಿಯ ಪೋಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಡೋಂಗಿ ಸಾಧುಗಳು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೇನೋ ಇರುತ್ತಾರೆ. ತನ್ನ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಪವಿತ್ರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ರಕ್ಷಣಾರ್ಥ ಪ್ರಿಯಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಘನವಾಗಿ ಒಡ್ಡಿ ಹೋರಾಡುವ ಇಂತಹ ಮಹಾಪುರುಷರು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ?

ಆಗಮ ೧೦

ಈಗ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ದೃಷ್ಟಿ ಆತ್ಮನತ್ತ ಅಧಿಕಾರವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿತ್ತು.

“ಧರ್ಮ ಸಂಕಟವು ದೂರಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಈಗ ನಮಗೆ ಯಾವ ವಿಕಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ನಾವು ಶಾಂತಿ ಪೂರ್ವಕ ಭಗವನ್ನಾಮ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆತ್ಮ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ನಾವು ಇನ್ನೇನು ಮಾಡುವುದಿದೆ”

ಷಟ್ಪಂಡಾಗಮದ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ “ಸಂಜದ್” ಶಬ್ದವು ವಿವಾದಗ್ರಸ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಮೂಲಗ್ರಂಥಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಟೀಕಾ ಗ್ರಂಥಗಳು ಹುಳ ಹುಪ್ಪಡಿಗಳ ಪಾಲಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಯಥಾರ್ಥ ಜ್ಞಾನ ಮರೆಯಾಗಿ ಕಲ್ಪಿತ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಜನ ಹುಟ್ಟುಹಾಕುವಂತಾಗಿತ್ತು. ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಲಕ್ಷ್ಯ ಈ ಕಡೆ ಹರಿದಿತ್ತು. ಅವರು ಹೇಳತೊಡಗಿದರು.

“ನಾವು ಫತೇಚಂದ್ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳ ಮೂಲಕ ಮಹಾಧವಳದ ಸೂತ್ರಗಳ ನಕಲನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಡಿ ಎಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದು ಅವರೊಡನೆ ಕಳಿಸಿದ್ದೆವು. ನಿಮ್ಮ ಪತ್ರ ಬಂದಿತು. ನಲವತ್ತು ಸಾವಿರ ಶ್ಲೋಕ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಆ ಗ್ರಂಥ ಬಹಳ ವಿಶಾಲವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಸಾವಿರದಷ್ಟು ಶ್ಲೋಕಗಳು ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಗಿವೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದು ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಧರಸೇನಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಚಿಂತೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತೋ, ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ನಮಗೂ ಚಿಂತೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಭಗವಾನ್ ಮಹಾವೀರರ ವಾಣಿ ಈ ಸೂತ್ರರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ನಾಲ್ಕೈದು ಸಾವಿರ ಶ್ಲೋಕಗಳು ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವಾಗ ಈ ಶ್ರುತದ ರಕ್ಷಣೆ ಹೇಗಾದಿತೆಂದು ನಾವು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿದ್ದೇವೆ.”

ಇದೇ ವಿಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು.

“ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ನಾವು ಶ್ರಾವಕರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿದೆವು. “ಸಿದ್ಧಾಂತ

ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಲು ಅವುಗಳನ್ನು ತಾಮ್ರದ ಪಟದಲ್ಲಿ ಕೆತ್ತಿಸಿದ ಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಭಾವನೆಯಾಗಿದೆ” ಆಗ ಅಲ್ಲೇ ಕೂತಿದ್ದ ಸಂಘಪತಿ ಗೇಂದಮಲ್ ಈ ಕಾರ್ಯ ನಾನೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದರು. ಆಗ ನಾವು ಅದು ಎಲ್ಲರ ವತಿಯಿಂದಲೂ ಆಗಲಿ ಎಂದೆವು. ನಂತರ ಶ್ರಾವಕರು ನಾನು ನೀನೆಂದು ಹಣ ಸುರಿದು ಸುಮಾರು ಒಂದು ಒಂದೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಗಳ ಒಂದು ನಿಧಿ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿದರು. ನಾವು ಯಾರಿಗೂ ಹಣ ಕೊಡಲು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಂದಲೂ ಹಣ ಬೇಡಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆ ಅದಾವುದೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಅಂತರ್ವೇದನೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಹೃದಯ ತುಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು ಅಷ್ಟೆ”

ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರು ನನ್ನತ್ತ ಕರುಣಾದೃಷ್ಟಿ ಬೀರಿ ಮತ್ತೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು.

“ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈ ಪವಿತ್ರ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನೀನೇ ನಿಮಿತ್ತ ಕಾರಣನಾದೆ. ನಿನ್ನ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಧವಲಾದಿ ಮಹಾನ್ ಗ್ರಂಥಗಳು ತಾಮ್ರಪಟದಲ್ಲಿ ಕೆತ್ತಲ್ಪಡುವ ಪವಿತ್ರ ಕಾರ್ಯ ಆರಂಭಗೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು.”

“ಮಹರಾಜ್! ಇದಂತಹ ಮಾತು. ನನ್ನ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಇಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಯ ಹೇಗಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ?”

“ನಾವೇನು ಮಿಥ್ಯಾ ಮಾತು ಹೇಳುವವೇನು? ಸತ್ಯವಾದುದನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಿನ್ನ ಪತ್ರದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ನಮಗೆ ಇಂತಹ ಪ್ರೇರಣೆ ಉಂಟಾಯಿತು” ಮತ್ತು ಮಹಾವೀರ ಭಗವಾನರ ಕೃಪೆಯಿಂದಲೇ ಈ ಕಾರ್ಯ ಆರಂಭಗೊಂಡಿತು. ಈಗ ಈ ಕೆಲಸ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಈಗ ಯಾವ ವಿಕಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಪೂರ್ಣವಾಗಬಲ್ಲದೆಂದು ನಮಗೆ ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆ.”

ಮಾರ್ಮಿಕ ದೃಷ್ಟಿ

ಅವರು ಹೇಳಿದರು

“ಧವಲಾಗ್ರಂಥದ ಅಚ್ಚಾರಿಸುವ ಮತ್ತು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಗಳಲ್ಲಿ ತೊಂಬತ್ತಮೂರನೆ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ‘ಸಂಜದ್’ ಪದ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಗ್ರಂಥದ ತಾಮ್ರ ಪಟ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯತೊಡಗಿತು. ಇದರಿಂದ

ಸಂಜದ್ ಶಬ್ದ ಜೋಡಿಸಲು ಜನಗಳಿಗೆ ಕಲ್ಪನೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಸ್ತ್ರೀಗೆ ದ್ರವ್ಯದಿಂದ ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಂಜದತ್ತ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಾದರೆ (ಪ್ರಚಾರವಾದರೆ) ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ನಾವೇ ಆಗುತ್ತೇವೆ. ಅಥವಾ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿದ ಗ್ರಂಥದಿಂದ ದ್ರವ್ಯಸ್ತ್ರೀಗೆ ಸಂಜದತ್ತದ ಅಭಾವ ಗೊತ್ತಾಗುವುದರಿಂದ ದಿಗಂಬರ ಆಗಮ ಪರಂಪರೆಯ ಲೋಪವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಆಗಮ ರಕ್ಷಣೆಯ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಈ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿಸಿದೆವು. ಆದರೆ ಫಲವಾಗಿ ದಿಗಂಬರ ಪರಂಪರೆಯ ಉಚ್ಚೇದನವಾಗತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ದೋಷ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವರ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಪೂರ್ವಾಪರ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ.”

“ಯಾರೋ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಊಹಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸ್ವತಂತ್ರ ಪ್ರಕೃತಿಯುಳ್ಳವರು. ಪೂರ್ಣ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆಯೇ ನಾವು ನಮ್ಮ ಭಾವನೆ ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಗತವರ್ಷ ಅರ್ಧಾತ್ ಸನ್ ಗಂಗಳಿರಲ್ಲಿಧವಲಾ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಗ್ರಂಥದ ತಾಮ್ರ ಪಟ ಅಂಕಿತ ಕಾರ್ಯ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು”

ನಿರ್ಣಯ

“ಆಗ ನಮಗೆ ಗ್ರಂಥ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡುವಾಗ ತಲಕ್ ಚಂದ್ ಶಹಾ ವಕೀಲರು ಗಜಪಂಥದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಂಜದ್ ಪದದ ವಿವಾದದ ವಿಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಭಾವವನ್ನು ಪ್ರಕಟ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮಾನ್ಯವಾಗಬಲ್ಲದೆಂದೂ ಸಮಾಜದ ಪರವಾಗಿ ಆಗ್ರಹ ಪಡಿಸಿದರು”.

“ಇಲ್ಲಿ ಭಾವ ಪಕ್ಷದ ಮತ್ತು ದ್ರವ್ಯ ಪಕ್ಷದ ವಿದ್ವಾಂಸರುಗಳು ಇದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಿರ್ಣಯ ಕೋರುವ ಬಗ್ಗೆ ಅವರೂ ವಿರೋಧ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಜಿನವಾಣಿ ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ ಸಂಘದ ಟ್ರಸ್ಟ್ ಹಾಗೂ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ತಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯ ಮಾನ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಎದ್ದಿರುವ ವಿವಾದದಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ” ಎಂದು ಶಹಾ ವಕೀಲರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು.

“ಆಗ ನಾವು ಸಮಾಜದ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ಏಕಮತವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆವು.

ಎರಡೂ ಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡೂ ಪಕ್ಷದ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಕಥನವನ್ನು ಪೂರ್ಣ ರೀತಿಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಯಾರ ಕಥನ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಆಗಮಾನುಕೂಲವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಿರ್ಣಯ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಟ್ರಸ್ಟಿ ಜನರು ಆಗ್ರಹ ಮಾಡಿದರು”

“ಅಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಈ ರೀತಿ ನಿರ್ಣಯ ಕೊಟ್ಟೆವು. ಏನೆಂದರೆ ಉಭಯ ಪಕ್ಷದ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಕಥನವನ್ನು ಪೂರ್ಣ ರೀತಿಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಹಾಗೂ ಮೂಲ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟು ನೋಡಿದಾಗ ಸೂತ್ರ ೯೩ರಲ್ಲಿ ದ್ರವ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಯ ಕಥನವಿದೆಯೆಂದು ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ದ್ರವ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಐದು ಗುಣ ಸ್ನಾನ ಮಾತ್ರ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅವಳು ಮಹಾವ್ರತಿ ಆಗಲಾರಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ‘ಸಂಜದ್’ ಶಬ್ದ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವವರ ಪಕ್ಷವೇ ಸರಿ”

ಇದಾದ ನಂತರ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವಿವಾದ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾರಾದರೂ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನಮ್ಮ ತೀರ್ಮಾನ ದೋಷಯುಕ್ತವೆಂದು ಸಮರ್ಥನೆ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಆ ತಪ್ಪಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಆಗ ನಾವು ಎರಡೆರಡು ಬಾರಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಹ್ವಾನ ಕೊಟ್ಟೆವು. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅಂದೋಲನವನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ.”

ಈಗ ನಾವು ಸಂಜದ್ ಪದದ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಹೇಳಲು ಇಚ್ಛಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೀಗ ಯಾವ ಏಕಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲ. ಜಿನ ವಾಣಿ ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ ಸಂಘದ ಟ್ರಸ್ಟಿಗಳಿಗೆ ತಮಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯ ಕೊಟ್ಟು ಆಗಿದೆ. ಈಗ ನಾವು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಬೀಳಲು ಇಚ್ಛಿಸುವುದಿಲ್ಲ”

ಸರಳತೆಯ ಮೂರ್ತಿ

ಅವರಲ್ಲಿ ಹಠದ ಬಾವನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಲಕನ ಯುಕ್ತಿ ಯುಕ್ತ ಮಾತನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸಂಬಂಧ ಯಾವುದೇ ತಪ್ಪಾಗಿದ್ದರೆ ಕೂಡಲೇ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿದ್ದೂ ಯಾರೂ ಅವರ ನಿಲುವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಶ್ರೀಯವರ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ವಿದ್ವತ್ ವಿಖ್ಯಾತವಾಗಿತ್ತು. ಅವರೆದುರು

ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧಾರಣ ಮಾತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಭೂತಬಲಿ, ವೃಷ್ಟದಂತರ ಮೂಲ ಕಚನೆಯಲ್ಲೇ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಭ್ರಮೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಇದು ಮಿಥ್ಯಾಭ್ರಮೆ. ಮೂಲಪ್ರತಿ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಈಗ ಮೂಡಬಿದಿರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಓಲೆ ಗ್ರಂಥವೇ ೨-೪ ಶತಮಾನಗಳಷ್ಟು ಹಳೆಯದು.

ವಾರ್ತಾಲಾಪ

ಅವರು ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದರು.

“ಈಗ ನಮಗೆ ನಿದೆ ಬಹಳ ಅಲ್ಪ.”

ನಾನು: ಆಗೇನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ?

ಅವರು: “ಆಗ ನಾವು ತತ್ವ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲವೆ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ದೀರ್ಘ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿದಾಗ ಮನಸ್ಸು ತತ್ವ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಜಪವನ್ನು ಶರೀರ ರೋಗ ದೂರ ಮಾಡಲು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ರೋಗ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಶರೀರ ನಮ್ಮದಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ರೋಗದ ಚಿಂತೆ ಏಕೆ ?” ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು.

“ಈ ಶರೀರ ರೋಗಮಯ. ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಥೆ ಬಂದಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಮುನಿಯು ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರ ರೋಗ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ದುರ್ಗಂಧ ಹೊರಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಧರ ದಂಪತಿಗಳು ಬಂದರು. ಆ ಮುನಿಯು ಶರೀರಕ್ಕೆ ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯ ಹಚ್ಚಿ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ವಾಪಾಸು ಬರುವಾಗ ಮತ್ತೆ ಅವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಕ್ಕೆ ಆಕರ್ಷಿತವಾಗಿ ದುಂಬಿಗಳು ಮುತ್ತಿ ಅವರ ಶರೀರ ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದವು. ಮುನಿಗಳು ಈ ಘೋರೋಪಸರ್ಗ ಸಹಿಸಿ ಧ್ಯಾನಸ್ಥರಾಗಿದ್ದರು. ಕೂಡಲೇ ಅವರಿಗೆ ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನ ಹುಟ್ಟಿತು.”

“ಆ ಮುನಿ ಶರೀರ ರೋಗದ ಕಡೆ ಮನಸ್ಸು ಹರಿಸಿದ್ದರೆ ರೋಗದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಭವರೋಗದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರೇ ? ಭವರೋಗಿ ಶರೀರದ ಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಇಡುತ್ತಾನೆ. ಆತ್ಮ ಯೋಗಿ ಭವರೋಗದ ನಾಶದ ಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯ

ಇಡುತ್ತಾನೆ. ಮುನಿಧರ್ಮ ಭವರೋಗದ ನಾಶ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಶರೀರ ಚಿಂತನೆಯಿಂದ ಏನಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ ?”

ಅವರು ಮುಕ್ತಿ ಮಾಗ್ರಾಘ್ರೀಸರರಾಗಿದ್ದರು. ಮುನಿ ಮನ್ವಂತರದ ಮುಖ್ಯ ನಾಯಕರಾಗಿದ್ದರು. ದೇಹವೆಂಬ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹೂತಿದ್ದ ಚೈತನ್ಯವೆಂಬ ಮಾಣಿಕ್ಯ ರತ್ನವನ್ನು ಹಕ್ಕಿ ತೆಗೆದು ಧ್ಯಾನವೆಂಬ ನಿರ್ಜರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸಮ್ಯಕ್ದ ಒಂಟು ಅಂಗಗಳ ಸಮಗ್ರ ರೂಪವೇ ಅವರ ಜೀವನವಾಗಿತ್ತು. ಅಂದರೆ ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಮ್ಯಕ್ದ ಅಷ್ಟಾಂಗಗಳೂ ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದವು.

ಒಂದು ದಿನ ಬಾರಾಮತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗ ನಡೆಯಿತು. ಒಂದು ಮಗು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಗಲೀಜು ಮಾಡಿತು. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಸರಿದು ಕೂತೆ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಜಿಗುಷ್ಠೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅವರು ಅತ್ತ ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ನೋಡಿದ್ದರೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವಿಚಾರಭಾವ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ತತ್ಕಾಲ ಆ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಶುಚಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ನಿರ್ವಿಚಿಕ್ಷಾ ಅಂಗದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನಿರ್ದರ್ಶನ ಅವರಲ್ಲಿ ಆಗ ನೋಡಿದೆ.

ಸಹಧರ್ಮಿಯರಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಅವರಿಗಿತ್ತು. ಅನ್ಯರ ದುಃಖ ದೂರ ಮಾಡಲು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಡಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ದಯೆಯ ಅಕ್ಷಯ ಪಾತ್ರೆಯಂತಿದ್ದರು. ಧರ್ಮ ಪ್ರಭಾವನೆಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ಸೌಮ್ಯ ಮತ್ತು ಶಾಂತಮುಖ ಮುದ್ರೆಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿದರೂ ಎಂದೂ ಮರೆಯಲಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಭಾವ ಪೂರ್ಣ ಜೀವನ

೧೯೫೦ರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಗೃಹಮಂತ್ರಿ ಗುಲ್‌ಜಾರಿಲಾಲ್ ನಂದಾರವರು ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದ್ದರು. ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ದರ್ಶನ ಪಡೆದು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಬೊಂಬಾಯಿ ಸರ್ಕಾರದ ಅರ್ಥಮಂತ್ರಿ ದಿವಾನ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಎ.ಬಿ. ಲಕ್ಷ್ಮಯ್ಯವರು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ಅವರಿಂದ ಪಂಚಾಣುಪೌರ್ತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀಯವರ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಜಯಪುರದ ಚಾರ್ತುವಾಸ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಜಿಲ್ಲಾ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಅವರಿಂದ

ಐದನೇ ಪ್ರತಿಮಾಧಾರಿ ವ್ರತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಅವರ ಪತ್ನಿ ಅವರಿಗೇನೂ ಹಿಂದೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡನಂತೆ ಪತ್ನಿಯೂ ಐದನೇ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಗಂಡನನ್ನು ಅನುಕರಿಸಿದಳು. ಅಜಮೀರ್ ಟ್ರಜರಿ ಆಫೀಸರ್ ಬಾಬೂ ಮಾಂಗಿಲಾಲ್‌ಜಿ ದೋಸಿಯವರು ಅಜನ್ಮ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ವ್ರತ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಅವರಿಂದ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ, ಐಲಾಕಾದಿ ವ್ರತ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದವರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಅವರಿಂದ ಅದ್ಭುತ ಪ್ರಭಾವನೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಸಂಯಮಬ್ರಹ್ಮ ಸಾಧುವಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೋಷ ಬಂದರೂ ಬಾಜಾ ಬಜಂತ್ರಿ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ದೋಷಗಳನ್ನೂ ಉಪ್ಪು ಖಾರ ಹಚ್ಚಿ ಭೂತಾಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾವಿನಂತೆ ದ್ವೇಷ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರೇಮಮಯ ಶಾಸನದ ಮೂಲಕ ಕುಪಥಗಾಮಿಗಳನ್ನು ಸಾನುನಯದಿಂದ ತಿದ್ದಿ ಸನ್ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ವಿಶಾಲ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ನಾನಾ ವಿಲಕ್ಷಣ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿದ್ದರೂ ಶಾಂತಿ ಇತ್ತು.

ಯಾವುದೇ ಸಾಧುವಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೋಷವಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಕೀಳು ಭಾವನೆ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಕೆಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಕಾಣತೊಡಗುತ್ತೇವೆ. ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರ ದೃಷ್ಟಿ ಇದಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಕಸದಲ್ಲೂ ರಸವನ್ನು ತೆಗೆಯುವ ವೀತರಾಗ ರಸಿಕರವರು!

ಬ್ರಹ್ಮಸಾಧು

ಒಂದು ದಿನ ಬ್ರಹ್ಮ ಸಾಧುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಅಂತಹ ಬ್ರಹ್ಮಸಾಧುವಿಗೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ತಿಳಿಹೇಳಬೇಕು. ಶಾಂತಿಯಿಂದ ತಿಳಿ ಹೇಳಿದರೂ ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ಅಂತವರ ಭಕ್ತಿ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಅಂತಹ ಸಾಧುವಿನ ವಿರುದ್ಧ ಅಂದೋಳನ ಮಾಡಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಸಮ್ಯಕ್ತದ ಘಾತವಾಗುತ್ತದೆ. ಉಪಗೂಹನಾಗದ ಪಾಲನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ”

ಸಮ್ಯಕ್ತ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ

ಒಮ್ಮೆ ಚರ್ಚೆ ಸಮ್ಯಕ್ತದತ್ತ ಹೊರಳಿತು. ಆಗ ಅವರು ಬಹಳ ಸುಂದರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನ ಹೊರಗೆಡಿಸಿದರು.

“ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಜೀವಕ್ಕೆ ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅಜೀವ ಆತ್ಮ ಹಿತದತ್ತ ಗಮನ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾದ ಕೂಡಲೇ ಅದು ಮೋಕ್ಷ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಯುತ್ತದೆ”

ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಾಂತ ಕೊಟ್ಟರು.

ಒಬ್ಬ ವೈಶ್ಯ ಪುತ್ರ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕನ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾಗಿದ್ದ. ಹಣ ಸಂಪಾದನೆಗಾಗಿ ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ. ಅವನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ವಾಪಾಸಾದರೆ ಮಾತ್ರ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ಅನ್ಯಥಾ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಿತಗೊಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಅವನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಬರಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ನಂತರ ವಾಪಾಸಾದ ವೈಶ್ಯ ಪುತ್ರ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದು ನಿರಾಶನಾದ. ಬಹಳ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ಭಯಂಕರ ಸೇಡಿನ ಭಾವ ಅವನಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ಉರಿಯತೊಡಗಿತು. ಒಂದು ದಿನ ದ್ವೇಷ ಅಸೂಯೆಯಿಂದ ಆ ದಂಪತಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದ. ಯಾವ ಕನ್ಯೆ ಅವನಿಗೆ ರಾಗೋನ್ಮಾದ ಮಾಡಿದ್ದಳೋ ಅವಳೇ ಕ್ರೋದೋನ್ಮಾದಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾದಳು. ಭವ ಬಂಧನ ಜಾಲ ಅತ್ಯಂತ ನಿಗೂಢ. ಆ ದಂಪತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಅನೇಕ ಪರ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಪತಿ ಪತ್ನಿಯರಾಗಿ ಜನ್ಮ ತಾಳುತ್ತಾ ಹೋದರು. ಆ ವೈಶ್ಯ ಪುತ್ರ ಸೇಡಿನ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಭವ ಭವದಲ್ಲೂ ಅವರನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಸೇಡು ತೀರಿಸುತ್ತಲೇ ಹೋದ. ಕರ್ಮವು ಎಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಹೇಗೆ ಹೊಸ ತಿರುವು ತರುವುದೋ ಕಂಡವರಾರು? ಈ ವೈಶ್ಯಪುತ್ರ ಸತ್ಯವಾಗಮದಿಂದ ದುಃಖ ಸಾಗರದಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಿಸುವ ಹಡಗಿನಂತಿರುವ ಮಹಾವ್ರತ ಧರಿಸಿದ. ಫೋರ ತಪದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ದಿನ ಸುರ ದಂಪತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಆ ಮುನಿರಾಜನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರೇ ಪೂರ್ವದ ಆ ದಂಪತಿಗಳು. ಆಗ ಮುನಿ ಪೂರ್ವ ಭವಗಳ ತನ್ನ ದುಷ್ಟತ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯಪದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಆ ದಂಪತಿಗಳು ಒಂದು ವೇಳೆ ಆ ವಿರೋಧಿ ಜೀವಿಗಳು ನಿಮ್ಮೆದುರು ಬಂದು ನಿಂತರೆ ನೀವೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೀರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಆ ಮುನಿ ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅನಂತ ಅಪರಾಧಕ್ಕಾಗಿ

ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಆ ದಂಪತಿಗಳು “ಮಹಾರಾಜ್! ಆ ಪೂರ್ವದ ದಂಪತಿಗಳೇ ನಾವು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕೂಡಲೇ ಮುನಿಗೆ ಮಹಾ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದ ಬೆಂಕಿ ಅಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ಉರಿಯಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಪರಿಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕ್ಷಮಾಯಾಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ದೇವತೆಗಳು ಅತ್ತ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇತ್ತ ಆ ಮುನಿ ಘೋರ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ನೋಡಿರಿ! ಭವ ಬದ್ಧ ವೈರ ಬೆಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಆ ಜೀವಕ್ಕೆ ತಟ್ಟನೆ ಮುಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗ ಹೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಪೂರ್ವದ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಗಳೇ ಮಾರ್ಮಭೇದಿ ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಜೀವಿಗೆ ಹೇಗೆ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಹೋಗುವ ಅವಸರ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದೆಂದು ಸರ್ವಜ್ಞರೇ ತಿಳಿಯಬಲ್ಲರು”

ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸಂಸಾರತಟ ನಿಕಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಆತ್ಮ ಜಾಗೃತಿಯೂ ಮೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾದ ಜೀವಿಗೆ ಶತ್ಯಗಳೂ ಮೋಕ್ಷ ಮಾರ್ಗ ತೋರಿಸುವ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ನಡೆಯುವ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಟ್ಟ ಘಟನೆಗಳೂ ಮುಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗದ ಮೈಲಿಗಲ್ಲಾಗುತ್ತವೆ. ತುಂಬು ಯೌವನದ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರು ಪರಸ್ಪರ ಸಮಾಗಮಕ್ಕೆ ಹಾತೊರೆಯುವಂತೆ ಸಮ್ಯಗ್ಭಕ್ತಿ ಮುಕ್ತಿಗಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಾನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕೇಯಾನು ಪ್ರೇಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

“ಗಿಣ್ಣದಿ ಮುಂಚೆದಿ ಜೀವೋ ಸಮತ್ತೆ, ಅಸಂಕ ಬಾರವೋ ಪಡಮಕಸಾಯ ವಿಣಸಂ ದೆಸಮಯಂ ಕುಣ ಇ ಉಕ್ಕಿಟ್ಟಂ”

ನಾಲ್ಕು ಗತಿಗಳ ಸಂಜ್ಞೆ ಪರ್ಯಾಪ್ತಕ ಮತ್ತು ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟ ಜೀವ ಸಮ್ಯಕ್ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮರೀಚಿಗೆ ಆ ಭವದಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾಗಿ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಜೀವ ಮುನಿಯಾಗಿ ಮೈ ಬೆತ್ತಲೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಮನಸ್ಸು ಕತ್ತಲೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು. ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾದ್ದರಿಂದ ಆ ಜೀವ ಕೃರತೆಯ ಮೂರ್ತಿ ಸಿಂಹದ ಪರ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾದ ವ್ರತಮಾಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ದಯೆಯನ್ನು ಧರಿಸಿತು. ಕೆಲವೇ ಭವಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾವೀರನಾಗಿ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಹೋಯಿತು. ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾದ ಜೀವ ಯಾವುದೇ ಭವದಲ್ಲಿರಲಿ ಮುಕ್ತಿ ಸಂದೇಶಕ್ಕೆ ಓಗೊಟ್ಟು ನಾನಾ ಸಂಕಲ್ಪ ವಿಕಲ್ಪಗಳ ಕಟ್ಟನ್ನು ಕಳಚಿ ಹಾಕಿ ಸಮ್ಯಕ್ ಧರಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಂಸಾರದಿಂದ ಪಾರಾಗುವ ಕಾಲ ಇನ್ನೂ ದೂರವಿದ್ದರೆ ಆ ಜೀವ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಸಮ್ಯಕ್ ರತ್ನವನ್ನು ಎಸೆದು ಭೋಗದತ್ತ ಓಡುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಉಪಶಮ ಕ್ಷಯೋಪಶಮ ಸಮ್ಯಕ್ಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಬಂದು ಹೋಗಿವೆ ಅಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಮತ್ತೆ ಭೋಗ ಅನಯು ಮೋಹ ಕವಿಯುತ್ತವೆ. ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕೇಯಾನು ಪ್ರೇಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಜೀವ ಅಧಿಕದಿಂದ ಅಧಿಕ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಬಾರಿ ಉಪಶಮ ಕ್ಷಯೋಪಶಮ ಸಮ್ಯಕ್ವನ್ನು ಅನಂತಾನುಬಂದಿ ಕಷಾಯಗಳ ವಿನಾಶದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ತ್ಯಜಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಸಮ್ಯಕ್ದೊಡನೆ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಚಾರಿತ್ರದ ಪೂರ್ಣತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮುಕ್ತಿ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಅನಂತಾನುಬಂದಿ ಕಷಾಯಗಳ ಉಪಶಮದಿಂದ ಉಪಶಮ ಸಮ್ಯಕ್ವನ್ನೂ ಕ್ಷಯೋಪಶಮದಿಂದ ಕ್ಷಯೋಪಶಮ ಸಮ್ಯಕ್ವನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದರೂ ಚಾರಿತ್ರಮೋಹನೀಯ ಕರ್ಮದ ತೀವ್ರೋದಯದಿಂದ ಚಾರಿತ್ರ ಪಾಲನೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಆ ಸಮ್ಯಕ್ಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಉಪಶಮ, ಕ್ಷಯೋಪಶಮ ಸಮ್ಯಕ್ಗಳು ಚಾರಿತ್ರದಿಂದ ಕೂಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವು ಮುಕ್ತಿಫಲ ಕೊಡಬಲ್ಲವು. ಚಾರಿತ್ರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವು ಕಳಚಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಶೀಲವತಿಯಾದ ವಿಧವೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಅವಳ ಜೀವನ ಸಂತಾನವಿಲ್ಲದೆ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಉಪಶಮಾದಿ ಸಮ್ಯಕ್ಗಳು ಚಾರಿತ್ರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಂತಾನ ಶಕ್ತಿ ಇರುವ ವಿಧವೆ ಇದ್ದಂತೆ! ಕೇವಲ ಸಮ್ಯಕ್ವಿಲ್ಲದರೂ, ಚಾರಿತ್ರವಿಲ್ಲದೆ ಮುಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ.

ನಾನೊಮ್ಮೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದೆ.

“ಮಹಾರಾಜ್! ಜನಗಳು ಇಂದು ಚಾರಿತ್ರವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥ ಶ್ರಮ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸಮ್ಯಕ್ವೇ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಮೋಕ್ಷದ ಉಪಾಯ ಯಾವುದು?”

ಅವರು ಹೇಳಿದರು-

“ಸಮ್ಯಕ್ ಉಂಟಾದರೂ ಜೀವಕ್ಕೆ ಮೋಕ್ಷ ಸಿಗದು. ಜ್ಞಾನವೆಂದರೆ “ಗಂಗೆಗೆ ಹೋದ ಗಂಗಾದಾಸ, ಜಮುನೆಗೆ ಹೋದ ಜಮುನಾದಾಸ” ಎನ್ನುವಂತೆ ಅದು ಶ್ರದ್ಧೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ರಂಗು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಜ್ಞಾನ ಸಮ್ಯಕ್ದೊಡನೆ ಸಮ್ಯಜ್ಞಾನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮಿಥ್ಯಾತ್ವದೊಡನೆ ಮಿಥ್ಯಾಜ್ಞಾನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬರೀ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ಮೌಲ್ಯವಿಲ್ಲ. ಶ್ರದ್ಧೆಗೂ ಮೌಲ್ಯವಿಲ್ಲ.

ನಾನು-“ಹಾಗಾದರೆ ಮೌಲಿಕವಾದುದು ಯಾವುದು?”

ಅವರು-ಸಮ್ಯಕ್ ಸಮ್ಯಕ್ಚಾರಿತ್ರ ಮೌಲಿಕವಾದುದು. ಸಮ್ಯಕ್ಚಾರಿತ್ರ ಉಂಟಾದ ಕೂಡಲೇ ನಿಯಮ ಪೂರ್ವಕ ಮುಕ್ತಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ ”

ನಾನು-“ಮಹಾರಾಜ್! ನಿಮ್ಮ ಉತ್ತರ ಬಹಳ ಮಾಮಿಣಕವಾಗಿದೆ. ಸಮ್ಯಕ್ ಶಬ್ದಯುಕ್ತ ಚಾರಿತ್ರನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿ ಸಮ್ಯಕ್ವಚನು ಮರೆತಿರಿ. ಸಮ್ಯಕ್ ಉಂಟಾದಾಗ ಅದರ ಅಭಿನ್ನ ಹೃದಯ ಮಿತ್ರ ಜ್ಞಾನ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತದೆ. (ಸಮ್ಯಗ್ಗರ್ಶನ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನ ಎರಡನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಸಮ್ಯಕ್ಚಾರಿತ್ರದಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದರ ಅರ್ಥವೇನು ಎನ್ನುವುದು ಭಾವ)

ಅವರು: ಸಮ್ಯಕ್ ಮತ್ತು ಚಾರಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಗರಿಷ್ಠ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಕೇವಲ ಒಂದರ ಪ್ರಶಂಸೆಯನ್ನೇಕೆ ಮಾಡುವೆ? ಸಮ್ಯಕ್ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ದೈವಾದೀನವಾದುದು. ಅದರ ಚಾರಿತ್ರ ಪುರುಷಾರ್ಥದ ಅದೀನವಾಗಿದೆ. ಭವ್ಯನಾದ ದ್ರವ್ಯಲಿಂಗಿ ಮುನಿಯು ಸತ್ತು ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸಮವಸರಣದಲ್ಲಿ ಸಮ್ಯಕ್ ಶುದ್ಧಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ”

ಸಮ್ಯಕ್ ದೈವಾದೀನವೇ ?

ಸಮ್ಯಕ್ ದೈವಾದೀನ ಯಾವ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ? ಪುರುಷ ಶಬ್ದ ಆತ್ಮನ ಪರ್ಯಾಯವಾಚ. ಆ ಆತ್ಮನ ಶುದ್ಧ ಪರ್ಯಾಯ ಪುರುಷಾರ್ಥದಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯ. ಸಮ್ಯಗ್ಗರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳಿಂದಲೇ ಶುದ್ಧ ಪರ್ಯಾಯ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ, ರತ್ನತ್ರಯಗಳು ಪುರುಷಾರ್ಥದಿಂದಲೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಬಲ್ಲವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಮ್ಯಕ್ ಪುರುಷಾರ್ಥದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹದ್ದು ಎಂದಾಯಿತು. ಹೀಗೀರುವಾಗ ಸಮ್ಯಕ್ ದೈವಾದೀನ ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆ ?

ಜೈಗಮಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದರಿಂದ ತಿಳಿಯುವುದೇನೆಂದರೆ ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ, ಅದರೊಡನೆ ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾಗುವುದು ಅವಶ್ಯವೆಂದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಯಥಾ ಸಂಭವ ಸಮಸ್ತ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಯೂ ದ್ರವ್ಯಲಿಂಗಿ ಮುನಿಯು ಸಮ್ಯಕ್ವಚನು ಪೂರ್ಣ ರೂಪದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಸಮರ್ಥನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅನ್ಯ ಜೀವಿಗಳು ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ವಿಕಾಶಹೀನ ನಿಗೋದ ಪರ್ಯಾಯದಿಂದ ವಿಶೇಷ

ಕೃಯೋಪಶಮ ಹೊಂದಿ ಹೊರ ಬಂದು ಮನುಷ್ಯ ಪರ್ಯಾಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಎಂಟು ವರ್ಷದ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲೇ ಮುನಿದೀಕ್ಷೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಉಪ್ಪುತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಭರತೇಶನ ಅನೇಕ ಪುತ್ರರು ನಿಗೋದಿಂದ ಹೊರಬಂದು ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾದ್ದರಿಂದ ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಮ್ಯಕ್ ಗ್ರಣೆ ಮಾಡಿ ಸಕಲ ಸಂಯಮ ಧರಿಸಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ತಿಳಿಯುವುದೇನೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸಂಸಾರ ತಟ ಸಮೀಪವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಮೋಕ್ಷ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಸಮಸ್ತ ಸಲಕರಣೆಗಳಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಜೀವ ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದು. ಅಥವಾ ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಸಲಕರಣೆಗಳ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಸಿಗದು. ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕ ಮಾಡಿದರೂ, ಸಲಕರಣೆಗಳು ಇದ್ದರೂ, ಬುದ್ಧಿ ಮೋಹದಿಂದ ಮಲಿನಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಸಂಸಾರ ತಟ ಸಮೀಪವಾಗುವಂತಹದ್ದೇ ದೈವಾದೀನ. ದೈವಾದೀನ ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಬಾಹ್ಯದ ಯಾವುದೇ ಶಕ್ತಿ ಅಲ್ಲ. ಭವ್ಯತ್ವಗುಣವೇ ದೈವಾದೀನ. ಭವ್ಯತ್ವಗುಣದ ಬಲದಿಂದಲೇ ಜೀವಿಗೆ ಅಂತಹ ವಿಶೇಷ ಕೃಯೋಪಶಮ ತಟ್ಟನೆ ಆಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಎಂದು ಯಾವಾಗ ಹೇಗೆ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಭವ್ಯ ಜೀವಿಗೆ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತಹ ಜೀವಕ್ಕೆ ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾಗುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಅಂತಹ ಜೀವ ಸಂಯಮವನ್ನ ಧರಿಸಿಯೂ ಸಮಯಕ್ತ್ವ ವಿಹೀನವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಸಂಸಾರ ಭ್ರಮಣೆಯೇ ಅಭವ್ಯತ್ವದ ಲಕ್ಷಣ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತಹ ಜೀವಕ್ಕೆ ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾಗುವ ಸಂಭವವೇ ಇಲ್ಲ. ಅನಂತ ಕಾಲ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಭವಿಷ್ಯಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಂದಾದರೂ ಒಮ್ಮೆ ಭವ್ಯ ಜೀವ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಂತಹ ಶಕ್ತಿ ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಭವ ಅಥವಾ ಪರ್ಯಾಯದಲ್ಲಿಕರ್ಮೋಪಶಮವಾಗಿ ಸಮ್ಯಕ್ ಅಂಕುರವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ದೈವಾದೀನವೆಂದರು. ಇನ್ನು ಅಭವ್ಯ ಜೀವಿಯು ಸಂಯಮ ಧಾರಣೆ ಪುರುಷಾರ್ಥದೀನವಾಗಿದೆ.

ಸೋಮದೇವಸೂರಿ ಯಶಸ್ವಿಲಕದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

“ಅಸನ್ನ ಭವ್ಯತಾ ಕರ್ಮಹಾನಿ ಸಂಜ್ಞಿತ್ವ ಶುದ್ಧ ಪರಿಣಾಮಃ
ಸಮ್ಯಕ್ ಹೇತು ರಂತರ್ಬಾಹ್ಯೋಪ್ಯ ಪಾದೇಶಕಾದಿಶ್ಚ” ||

ಅಸನ್ನ ಭವ್ಯತ್ವ ಅಥವಾ ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟ ವರ್ತಿ ಜೀವ ಕರ್ಮದ ವಿಶೇಷ

ಹಾನಿ, ಸಂಜ್ಞೆ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯತ್ವ, ಪರಿಣಾಮ ಶುದ್ಧಿ ಇವು ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವದ ಉತ್ತಮ ಅಂತರಂಗ ಕಾರಣಗಳು. ಉಪದೇಶಾದಿಗಳು ಬಾಹ್ಯದ ಕಾರಣಗಳು. ಅಕಂಠಕ ಸ್ವಾಮಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದುದಾರೆ.

“ಅನಾದಿ ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿ ಜೀವ ಕಾಲಲಬ್ಧಿಯ ನೆರವಿನಿಂದ (ಸಂಸಾರ ತಟ ಸಮೀಪವಾಗುವುದರಿಂದ) ಅನಂತಾನುಬಂಧಿ ಕ್ರೋಧ ಮಾನ ಮಾಯಾ ಲೋಭ ಕಷಾಯಗಳನ್ನು ಉಪಶಮನಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ಸಕಲ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯ ಸಾಮಗ್ರಿ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ”

ಆಸನ್ನ ಭವ್ಯ ಜೀವಕ್ಕೆ ಸ್ವಯಂ ಸಂಸಾರ ತಟ ನಿಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತೂ ಇದೆ. ಪಂಚಪರಾವರ್ತನ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಪುಧಲ ಪರಿವರ್ತನ ರೂಪ ಪರಿಭ್ರಮಣ ಕಾಲ ಶೇಷ ಉಳಿದಿದೆಯೋ ಅಂತಹ ಜೀವಕ್ಕೂ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣವನ್ನೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಕರ್ಮದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಯಾರಿಗೆ ಆಗಮಿ (ಮುಂದಿನ) ಕರ್ಮಬಂಧ ಸ್ಥಿತಿ ಅಂತಃಕೋಟಾಕೋಟಿ ಸಾಗರ ಪ್ರಮಾಣವಿರುತ್ತದೋ ಅಂತವರಿಗೂ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಅಂತರಂಗದ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಈ ಅಂತರಂಗದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಳನೆಯ ನರಕದ ಜೀವಿಯೂ ಅಂತರಂಗ ಸಾಮಗ್ರಿಯ ಅನುಕೂಲತೆ ಮತ್ತು ವೇದನಾನುಭವ ರೂಪಿ ಬಾಹ್ಯ ನಿಮಿತ್ತ ಇವುಗಳಿಂದ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಪ್ರಾಪ್ತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ರೀತಿ ಯಾವಾಗ ಜೀವಿಗೆ ಸಂಸಾರ ತಟ ಸಮೀಪವಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅದಕ್ಕೆ ತತ್ಪರುಚಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಸ್ವಯಂ ಒದಗುತ್ತವೆ. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯನ್ನೇ ದೈವಾನುಕೂಲ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವದ ಉದಯ ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಘಾತ ಕರ್ಮಗಳ ಉಪಶಮನದಿಂದ ಆಗುತ್ತದೆ. ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಆಗದು. ಪಂಚಾಧ್ಯಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ. “ಪ್ರಯತ್ನ ಮಂತ ರೇಣುಶಿ ದೃಢ ಮತಮೋ ಭವೇತ್” ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದೇ ಜೀವಕ್ಕೆ ಮೋಹದ ಉಪಶಮನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮ ವಿಚಾರ ಹೇಳುವುದು ಕೇಳುವುದು, ಶ್ರುತಭ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲವೇ ಗುರುಸನ್ನಿಧಿ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದು ಜಿನಬಿಂಬದರ್ಶನ ಇವೆಲ್ಲ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವದ ಉತ್ತಮ ಬಾಹ್ಯಕಾರಣಗಳಾಗಿವೆ. ಅಂತರಂಗದ ಕಾರಣಗಳು ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಾರದ

ಬಾಹ್ಯನಿಮಿತ್ತಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡವು. ಜಿನ ಮುನಿ ಜಿನಬಿಂಬ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವರೆಷ್ಟು ಜನರಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಪ್ಲಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆಯೇ? ಅಂತವರಿಗೆ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವಘಾತ ಕರ್ಮದ ಉಪಶಮನವಾಗದೆ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಹುಟ್ಟುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ದೈವಾನುಕೂಲದಿಂದ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾದರೆ ಸಂಯಮಧರಿಸಿ ಉಪಶಮನವೇ ಮೂಲಕ ಕರ್ಮಕ್ಷಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಪುರಷಾರ್ಥದಿಂದ ಆಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾನಾವರಣೀಯ ಕರ್ಮಗಳ ಉದಯದ ಕ್ಷಯೋಪಶಮದಿಂದಲೇ ಮಹಾವ್ರತಧಾರಣೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಪುರುಷವೇದಿಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಕರ್ಮದ ಉಪಶಮದಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವವನ್ನೇ ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನವೆಂದು ತಿಳಿದ ಚಾರಿತ್ರವನ್ನು ದೈವಾದೀನವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಅದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಕುಡಿಯುವ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಮೈಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಮೈಗೆ ಹಚ್ಚುವ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಕುಡಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ! ರೋಗದ ಉಪಶಮನದ ಮಾತು ಹಾಗಿರಲಿ, ರೋಗಿಯೇ ಹತವಾಗಿ ಹೋಗಬಹುದು! ಪೌರುಷ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಸಂಯಮಾಚರಣೆಯನ್ನು ನಿರತಿಚಾರ ಪೂರ್ವಕ ಆಚರಿಸುವುದೇ ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನ.

ಸಂಯಮ ರೂಪಿ ವ್ಯಕ್ತವು ಮಾನವರೂಪಿ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಯುವಂತಹದ್ದು. ಅನ್ಯಭವಗಳೆಂಬ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯದು. ಗಣಿಯನ್ನು ಅಗೆದಾಗ ಬರೀ ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣೇ ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಿಗುವಂತೆ ಮತ್ತು ರತ್ನ ಬಹಳ ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಸಿಗುವಂತೆ ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಪರ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಪರ್ಯಾಯ ಬಹಳ ದುರ್ಲಭ! ಅದಕ್ಕಿಂತ ದುರ್ಲಭವಾದುದು ಮುನಿಧರ್ಮ ಧಾರಣೆ.

ದೈವವೇನೂ ಆಕಾಶದಿಂದ ಬೀಳುವ ವಸ್ತುವಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಪೌರುಷ ಯುಕ್ತಕಾರ್ಯ ಬಂಧರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದು ಮುಂದಿನ ಪರ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ದೈವ ಸಂಜ್ಞೆ ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಇಂದಿನ ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕ ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೇ ನಾಳಿನ ದೈವರೂಪ. ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕಂಠದವರೆಗೆ ಕಲಿತು ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಮುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ಎಷ್ಟು ಜನ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವವದ ಡಿಗ್ರಿ ಸಿಕ್ಕಿರಲು ಸಾಧ್ಯ? ಆದರೆ ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಅಶುಭ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಶುಭೋಪಯೋಗವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಈ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗದ ವಿನಃ ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಶುಭೋಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾಹ್ಯ ವಾತಾವರಣ ಹಾಗೂ ಅನ್ಯ ಸಾಧನೆಗಳ ಮಹತ್ವವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಇದಕ್ಕೆ ನಿಮಿತ್ತವೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವಿದೆ.

ಆಚಾರ್ಯ ಅಮೃತಚಂದ್ರ ಸೂರಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

“ಪರಿಣಾಮಗಳ ನಿರ್ಮಲತೆಗಾಗಿ ಹಿಂಸೆಗಳ ನಿಮಿತ್ತಗಳನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಬೇಕು” ಒಂದು ವೇಳೆ ನಿಮಿತ್ತ ಏನೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ ಅಂತಹ ಕಥನ ಏಕೆ ಮಾಡಿದರು ? ನಿಮಿತ್ತ ಏನೂ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲವೆನ್ನುವುದಾದರೆ ತೀರ್ಥಂಕರ ಪ್ರಕೃತಿ ಬಂಧಕ್ಕೆ ಭಾವನೆಗಳೇ ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಬಂಧಕ್ಕೆ ಕೇವಲ, ಶೃತಕೇವಲಿಗಳ ಸಾನಿಧ್ಯ, ನರಪರ್ಯಾಯದ ನಿಮಿತ್ತ ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಏಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ?

ಸ್ವಾಮಿ ಸಮಂತ ಭದ್ರರು ನಿಮಿತ್ತ ಮತ್ತು ಉಪದಾನ ಎರಡನ್ನು ಕಾರ್ಯದ ಜನಕಗಳೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಉಪದಾನ ಶಕ್ತಿ ಸಧಾ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆ ಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯೋಗ್ಯ ನಿಮಿತ್ತವು ಆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸುವರ್ಣದಲ್ಲಿ ಕುಂಡಲ, ಹಾರಾದಿ ಒಡವೆಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮನವಾಗಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ ಅವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ ಅಂತರ್ಭೂತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗ ಮತ್ತು ಉಪಕರಣಗಳ ಉಪದಾನ ಕಾರಣಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೋ ಆ ಅಂತರ್ಭೂತ ಶಕ್ತಿ ಹಾರಬಳಿಗಳಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಸಮಂತ ಭದ್ರರ ಮಾತನ್ನು ನೋಡಿರಿ “ಯದ್ವಸ್ತು ಬಾಹ್ಯಂ ಗುಣದೋಷ ಸೂತೇರ್ನಿಮಿತ್ತಂ” ೨೯ ಬಾಹ್ಯ ಪದಾರ್ಥವು ಗುಣದೋಷಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

“ಹೇ ಜಿನೇಂದ್ರ ! ನಿನ್ನ ಮತದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಉಪದಾನ ಹಾಗೂ ಸಹಕಾರಿ ಕಾರಣಗಳ ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯೇ ದ್ರವ್ಯ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಿಮಿತ್ತ ಮತ್ತು ಉಪದಾನಗಳ ಉಪಯೋಗತೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಿಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ನಿಮಿತ್ತ ಉಪದಾನಗಳ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಸುಜ್ಞಾನ ಸಮಾಜದಿಂದ ವಂದ್ಯನೀಯನಾಗಿದ್ದೀಯೆ” ಸಮಂತ ಭದ್ರರು ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

“ಉಪದಾನ ಕಾರಣಂ ಸಹಕಾರಿ ಕಾರಣ ಮಪೇಕ್ಷತೆ ತಚ್ಚೋಪದಾನ ಕಾರಣಂ” (ಸಂ.ಟೀಕೆ. ಸ್ತಂ.ಸೋ. ಪು ೧೬೨) ಉಪದಾನ ಕಾರಣ ಸಹಕಾರಿ ಕಾರಣದ ಅಪೇಕ್ಷೆ

ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಸಹಕಾರಿ ಕಾರಣ ಉಪದಾನ ಕಾರಣದ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಕಾರ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ಉಪದಾನ ನಿಮಿತ್ತಗಳೆರಡರ ಸಹಯೋಗ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿಪರೀತ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸಮ್ಯಕ್ವದ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾದುದು ಸಮ್ಯಕ್ವವಲ್ಲ. ಅದು ಆಗಮಾನುಸಾರವೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ವ್ಯವಹಾರ ಚಾರಿತ್ರದ ಅಭಿವೇನು ?

ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರು ವ್ಯವಹಾರ ಚಾರಿತ್ರ ವಾಲಿಸಲು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ ವ್ಯವಹಾರ ಚಾರಿತ್ರದಿಂದಲೇ ನಿಶ್ಚಯ ಚಾರಿತ್ರವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಜೀವವನ್ನು ನರಕ ತೀರ್ಥಂಚ ಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವಂತಹದ್ದೇ ಗೃಹೀತ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ. “ಚೌವೀಸ್ ತಾಣಾ” ದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಪರಮ ಹಂಸ ನಾಮಾಂಕಿತ ಸನ್ಯಾಸಿಯೂ ಸಹಸ್ರಾರ ಸ್ವರ್ಗದಾಚೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ ಆರಾಧಕನಾದ ಪರಮತ ಸನ್ಯಾಸಿಯೂ ಹನ್ನೆರಡು ಸ್ವರ್ಗಗಳವರೆಗೆ ಹೋಗಬಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹದಿಂದ ಪುಣ್ಯ ಸಂಚಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದ್ರವ್ಯಲಿಂಗಿ ಮುನಿಯೂ ನಮಗೈವಯುಕದವರೆಗೆ ಹೋಗಬಲ್ಲ. ಒಂದ ವೇಳೆ ಈ ಮುನಿಯ ತಪಸ್ಸು ಸಮ್ಯಕ್ವದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೆ ನಿರ್ವಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಏನೂ ತಡವಾಗದು. ಸಮ್ಯಕ್ವ ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಜೀವ ನರಕಾದಿ ಪರ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಧಾರಣೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಈ ಜೀವಕ್ಕೆ ಕಾಲಲಬ್ಧಿ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸಂಯಮವನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವುದು (ಸಂಯಮ ಧಾರಣೆಯ ಭಾವ ಮಾಡುವುದು) ಶ್ರೇಯಸ್ಕರ. ಸದಾಚಾರ ರೂಪಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಪತನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜ್ಞಾನಾವರಣೀಯ ಕರ್ಮದ ವಿಶೇಷ ಕ್ರಿಯೋಪಶಮದಿಂದಂಟಾದ ತತ್ತ ಚರ್ಚೆಯ ಚತುರತೆಯನ್ನು ಸಮ್ಯಕ್ವದ ಅಳತೆಗೋಲನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯಬಾರದು. ತುಷಮಾಪ ಭಿನ್ನ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶಿವಭೂತಿ ಮುನಿಯೂ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಹೋದ. ಅವನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮ ಬೇರೆ, ಶರೀರ ಬೇರೆ ಎನ್ನುವ ದೃಢ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇತ್ತು. ಅದೇ ಸಮ್ಯಕ್ವ. ಆ ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ಇಲ್ಲದ ಆತ್ಮ ಶರೀರ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಂದು ಚಿನ್ನಾಗಿ ಎಷ್ಟು ವರ್ಣಿಸಿದರೇನು ಸಮ್ಯಕ್ವ ಬಂದಂತಾಯಿತೇ ? ವಿಶ್ವವನ್ನೇ ಬೆರಗುಗೊಳಿಸುವ ಮಹಾಜ್ಞಾನಿ ಹನ್ನೊಂದು ಅಂಗ, ಪಾರಿಯೂ ಆದವರೆಷ್ಟು ಜನ ಪತನಗೊಂಡು ಒಂದನೇ ಗುಣ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ ? ಕಾಲಲಬ್ಧಿ ಬಂದಿರುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ? ಬಂದೀತು ಎಂದಿಷ್ಟೆ ಜ್ಞಾನಿಗಳು

ಹೇಳಬಲ್ಲರು. ಜನೇಂದ್ರ ಭಕ್ತಿ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ, ಪ್ರತಾಪರಣೆ, ಸತ್ತಾತ್ರದಾನ ಮುಂತಾದ ವ್ಯವಹಾರ ಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಡದೆ ಆಚರಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಕಲ್ಯಾಣಕಾಂ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತವಾದ ಜೀವ ಅಂತರಂಗ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಲಾಭವನ್ನು ಈ ಭವದಲ್ಲೋ ಮುಂದಿನ ಭವದಲ್ಲೋ ಅವಶ್ಯ ಪಡೆದು ಶಿವಸುಖ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಪರಮಾಗಮಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕೂಲನಾಗಿ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯ ಸುಳಿಗೆ ತತ್ತ್ವ ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಬಿಡುವವನು ಅನಂತ ಸಂಸಾರದ ಸುಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಮುಳುಗೇಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.

ಜಠಿಲ ಸಮಸ್ಯೆ

ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ಕೇಳಿದೆ-“ಮಹಾರಾಜ್! ಇಂದಿನ ಯುಗ ಸಂಯಮ ಸಾಧನೆಗೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಣೆ ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣವಾಗಿದೆ. ನನಗೆ ಇಬ್ಬರು ಜೈನ ಪ್ರೊವೆಸರ್‌ಗಳು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದರು.

“ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡದೆ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದವಸಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾಂಸಾಹಾರ ಭಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡದೆ ಅನ್ಯ ಮಾರ್ಗವೇ ಇಲ್ಲ. ಧನ್ಯಗಳನ್ನು ಧ್ವಂಸಮಾಡುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲದೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿ ಇರುವಾಗ ಜೈನ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಕಾರ ಹೋದರೆ ಜಗತ್ತಿನ ನಿರ್ವಾಹ ಹೇಗಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ? ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಿತಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಧಾನ್ಯನಾಶ ಮಾಡುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಯೋಚನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ಮಾಂಸಾಹಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ.”

ಉದ್ಯೋಗ ಭಾರತಿ ಕಲ್ಯಾಣ ಪತ್ರಿಕೆ. ಅದರಲ್ಲಿ (ಡಿ.೨೫) ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಕೈಗೊಂಡ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾವ ಮಾಡಿದೆ. ಬೊಂಬಾಯಿಯಲ್ಲೂ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ೨೨ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಯ ಒಂದು ಯಂತ್ರಗಾರವನ್ನು ಹೊರ ದೇಶದ ಸಹಯೋಗದಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ೧೫ ಟನ್ ಮೀನುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಹುದು. ಕರ್ನಾಟ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಪಂಜಾಬ್ ಸರ್ಕಾರ ಆಜ್ಞೆ ಹೊರಡಿಸಿತ್ತು. ಕೊಂದು ತಂದ ತಲಾ ಒಂದು ಕೋತಿಗೆ ತಲಾ ೨ ರೂ ಕೊಡಲು ಘೋಷಿಸಿತ್ತು. ಸ. ೧೯೫೦ರಲ್ಲಿ ೨೪, ೧೫೧ ಕೋತಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನೂ ನಾಶ ಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಳೆಯನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು

ಎನ್ನುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ವಾದ. ಧರ್ಮಭೂಮಿ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಹಿಂಸೆ ಭಯಾನಕವಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಿದೆ. ಪಂಚಶೀಲ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಿರುವ ಭಾರತ ದೇಶ ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಗಳ ಹೊಂಡವನ್ನೇ ನಿರ್ಮಿಸಿ ವೈತಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹೊಳುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲ?

ಅನುಭವ ಪೂರ್ಣ ಮಾರ್ಗ ದರ್ಶನ

“ನಿರಪರಾಧಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಈ ಮಹಾನ್ ಪಾಪದಿಂದ ದೇಶದ ಉದ್ಧಾರವೂ ಆಗದು. ಭಯ ಪಡಿಸುವುದರಿಂದ ಹೆದರಿ ಓಡಿ ಹೋಗುವ ಕೋತಿ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ಪೌರುಷವುಳ್ಳ ಪುರುಷನ ಧರ್ಮ ಅಲ್ಲ. ಅದು ಸಂಕಲ್ಪ ಹಿಂಸೆ. ಅವು ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಕಾಳು ಕಡಿ ತಿಂದು ಬುದಕುತ್ತವೆ. ಮನುಷ್ಯನಂತೆ ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನು ಭಯಪಡಿಸುವುದರಿಂದ ಎಂದೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಬೆಲೆಯುವ ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಪಶುಪಕ್ಷಿಗಳ ಪಾಲೂ ಇದೆ. ಅವುಗಳ ಪಾಲನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೆ ಅವು ಹೇಗೆ ಬದುಕಬಲ್ಲವು? ಅವುಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿದರೆ ಅವುಗಳ ನ್ಯಾಯಬದ್ಧ ಪಾಲು ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯನ್ನುಂಡು ಅನಂದಿದಿಂದ ಕುಪ್ಪಳಿಸುತ್ತ ಓಡಿ ಹೋಗುವ ಹರಿಣಗಳ ಆನಂದಮಯ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದ ಬೆಳೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತರವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು.”

“ಹಿಂದೆ ರಾಜಶಾಸನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುಂಡು ಹೋಗುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಶಾಸನ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅನೀತಿಯುತ ರಾಜ ಸತ್ತೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ಬದುಕದು. ಇಂದಿನ ರಾಜನೀತಿ ಧರ್ಮ ಅಧರ್ಮವನ್ನು ಒಂದೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಪಂಚ ಪಾತಕಗಳನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಸಂಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವ ಸರ್ಕಾರವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದದ್ದು. ಸರ್ವ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವ ದಯಾಮಯ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸಂಕಲ್ಪ ಹಿಂಸೆಗೂ ಮಾನ್ಯತೆ ಇಲ್ಲ. ಪಂಚ ಮಹಾ ಪಾತಕಗಳನ್ನು ಸ್ವಯಂ ತ್ಯಜಿಸಿದ ತೀರ್ಥಂಕರರು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸೂರ್ಯ ಪ್ರಾಯವಾಗಿದ್ದರು”

ದೃಢ ವಿಶ್ವಾಸ

ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು.

“ಜೀವ ವಧೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಪೃಥ್ವಿಯ ಜೀವ ಧಾರಣಾ ಶಕ್ತಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಜನಗಳು ತಿನ್ನಲಾರದಷ್ಟು ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳ ಸಮೃದ್ಧಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವಘಾತ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೋ ಅಷ್ಟೆಷ್ಟು ಅತಿವೃಷ್ಟಿ ಅನಾವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಜಗತ್ತು ತತ್ತರಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಜೀವ ವಧೆಯಾಗುತ್ತದೋ ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ ವಿಕೋಪ ಹೆಚ್ಚು.”

ವನ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಎಷ್ಟು ನಷ್ಟಮಾಡಬಲ್ಲವೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸರ್ಕಾರದ ಅನಾದರದಿಂದ ಧಾನ್ಯ ಸಂಗ್ರಹಾಲಯದಲ್ಲಿ ಹುಳುಹುಪ್ಪಡಿ ಪಾಲಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂತಹ ದುಷ್ಟಾಲದಲ್ಲೂ ಜೈನಧರ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪ ಹಿಂಸೆಯಿಂದ ಜೀವನಯಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪದು. ಅಂತಹ ಜೀವನಕ್ಕಿಂತ ಮರಣವನ್ನೇ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ವಿವಿಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಿ ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅದು ಆದೇಶ ನೀಡಿದೆ.

ಆಚಾರ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅಸಾಧಾರಣ ಅಧಿಕಾರವಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅನೇಕ ಉಚ್ಚ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಬಂದು ಅವರಿಂದ ಸಮಾಧಾನ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ನವದಾಭಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. “ನವದಾ ಭಕ್ತಿ ಅಭಿಮಾನ ಪೋಷಕವಲ್ಲ. ಅದು ಧರ್ಮರಕ್ಷಣಾರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಜೈನತ್ವದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಆಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅನ್ನರು ಮೋಸಮಾಡಲಾರರು”

ಕ್ಷುಲ್ಲಕರ ಬಗ್ಗೆ

ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಐದು ಮನೆಗಳಿಂದ ಬಿಕ್ಕಿ ತಂದು ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಪಡೆದು ಕೂತುಣ್ಣುಬಹುದು. ಕ್ಷುಲ್ಲಕನಿಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬರುವುದಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಪಾದ ಪ್ರಕ್ಷಾಲನೆಯೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಗಂದೋದಕ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಬೇಡ ಒಂದು ಸಮೂಹ ಅರ್ಘ್ಯ ಕೊಟ್ಟರಾಯಿತು.”

ಚಾತುರ್ಮಾರ್ಗದ ಬಗ್ಗೆ

ಮೊದಲು ಚಾತುರ್ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸಾಧಾರಣ ಶ್ರಾವಕ ಹಾಗೂ ಸಪ್ತಮ

ಪ್ರತಿಮಾಧಾರಿಯೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಚಾತುರ್ಮಾರ್ಗದ ನಿಯಮ ಎಷ್ಟನೆಯ ಪ್ರತಿಮೆಯಿಂದ ಇದೆ ?

ಅವರು-“ಎಂಟನೆಯ ಪ್ರತಿಮೆಯಿಂದ ಚಾತುರ್ಮಾರ್ಗದ ವಿಧಿ ಹೇಳಿದೆ” ಅವರು ನಂತರ ಪ್ರತಿಮಾಧಾರಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಮಾಹಿತಿ ತಿಳಿಸಿದರು. ೪ನೇ ಪ್ರತಿಮೆವರೆಗೆ ತಣ್ಣೀರು ಕುಡಿಯಬಹುದು. ೭ನೇ ಪ್ರತಿಮೆವರೆಗೆ ಶೀತಲ ಜಲವನ್ನೂ ಸ್ನಾನಾದಿ ಶುದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ವ್ರತ ಪ್ರತಿಮೆಯಿಂದ ಆರನೆ ಪ್ರತಿಮೆವರೆಗೆ ೨ ಬಾರಿ ಆಹಾರ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಜಲಪಾನ ಮಾಡಬಹುದು. ೭ನೇ ಪ್ರತಿಮಾಧಾರಿ ಒಮ್ಮೆ ಶುದ್ಧ ಭೋಜನ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲ ಫಲಾಹಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಪಾಕೀಕ ಶ್ರಾವಕ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಜಲ, ತಾಂಬೂಲ, ಔಷಧಿ, ಸೇವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಗಂಜಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಆಚಾರ್ಯ ನಿವೃತ್ತಿ ಆಗುತ್ತದೆ”

ನಾನು: ಪ್ರತಿಮಾಧಾರಿಗಳು ಶೂದ್ರ ದಾನಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಲ್ಪಟ್ಟ ಶುದ್ಧ ತುಷ್ಟ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತದೆಯೇ ?

ಅವರು: ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ನಾನು: ಒಬ್ಬ ಸುಶಿಕ್ಷಿತ ತ್ಯಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತೋತ್ರ ಪಾಠಾದಿಗಳನ್ನು ಪಠಿಸುವುದನ್ನು ಕಂಡೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಉಚಿತವೇ ?

ಅವರು: ಸ್ತೋತ್ರ ಪಾಠ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯವಾಯಿತು. ಸಾಮಾನ್ಯವಲ್ಲ.

ನಾನು: “ಸ್ವಾಮಿ! ಗೃಹಾದಿ ನಿರ್ಮಾಣಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತು ಶುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಏನು ಲಾಭ ?”

ಅವರು: ಗೃಹಾದಿಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಿಂದ ಜೀವಹಿಂಸೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವೃಕ್ಷಾದಿ ಏಕೇಂದ್ರಿಯ ಜೀವಗಳ ಘಾತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಭಗವಂತನ ಅಭಿಷೇಕ ಪೂಜೆಗಳಿಂದ ಆ ಸ್ಥಳ ಪುಣ್ಯಪ್ರದವಾಗುತ್ತದೆ. ಉತ್ತಮ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಆಹಾರ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಆ ಸ್ಥಳ ಮತ್ತಷ್ಟು ಉನ್ನತವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾನು: “ಮಹಾರಾಜ್ ! ಬಾವಿ ತೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಗೃಹಾದಿಗಳಿಗೆ ಮಾಡುವ ವಾಸ್ತು ಶುದ್ಧಿ ಅದಕ್ಕೂ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೇ ?”

ಅವರು: ಬಾವಿಯ ನೀರನ್ನು ಶುದ್ಧಿ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಭಗವಂತನ ಅಭಿಷೇಕಕ್ಕೆ

ಯೋಗ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಬಾವಿ ತೋಡುವುದರಿಂದ ಆಗುವ ಜೀವ ಘಾತದ ದೋಷ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಲು ವಾಸ್ತು ವಿಧಾನ ಆಗತ್ಯ.

ವೃತ್ತಿಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ

“ವೃತ್ತಿಕರು ಸುಳ್ಳುಸಾಕ್ಷಿ. ನಕಲಿ ಸಹಿ ಮಾಡಬಾರದು. ನಲ್ಲಿಯ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಬಾರದು. ಯಾವ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಮದ ಏತ ಬಿಡುತ್ತಾರೋ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದ ೨ ಗಂಟೆಯ ನಂತರ ಕುಡಿಯಬಹುದು. ವ್ರತ ಧಾರಣೆ ಮಾಡಲು ಹೆದರಬಾರದು. ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳೂ ವೃತ್ತಿಮೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವೃತ್ತಿಯು ಸಾವಧ್ಯ ದೋಷ ದೂರಮಾಡಿ ೨ ಬಾರಿ ಸಾಮಾನ್ಯಿಕ ಮಾಡಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯಿಕದಲ್ಲಿ ಜಪ ಮಾಡಬಹುದು ಅಥವಾ ಆತ್ಮ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ತ್ಯಾಗಧರ್ಮ

ಒಮ್ಮೆ ಜೈನ ಮಿತ್ರ ವೃತ್ತಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕ ಶ್ರೀ ಮೂಲ ಚಂದ್ ಕಪಾಡಿಯ ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದ್ದರು. ತ್ಯಾಗ ಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ವಿಶೇಷ ಸಂಚಿಕೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ಕೇಳಿದರು “ನೀವೇನೋ ತ್ಯಾಗ ಧರ್ಮದ ವಿಶೇಷ ಸಂಚಿಕೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನೀವೇನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಿ” ಅವರು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು.

ಮಹಾರಾಜರ ಆಹಾರವಾಯಿತು. ಸಾಮಾನ್ಯಿಕಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವುದರಲ್ಲಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲಿ ನೀವು ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಇರುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಅವರು ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

ಆಗ ಅವರು “ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯಿಕದವರೆಗೇನೋ ಇರಬಲ್ಲೆವು. ಅನಂತರದ್ದು ಯಾವ ನಿಶ್ಚಿತ” ಎಂದರು. ಆಗ ಕಪಾಡಿಯ ಮಹಾರಾಜ್! ನಾವು ಈಗ ರೈಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು.

ಮಹಾರಾಜರು “ಇಷ್ಟೇಕೆ ಅವಸರ ನಿಮಗೆ?”

ಕಪಾಡಿಯಾ: “ಮಹಾರಾಜ್! ನಮಗೆ ಪುರುಷತ್ವ ಇಲ್ಲ”

ಮಹಾರಾಜರು: “ನಿಮಗೆ ಪುರುಷತ್ವ ಯಾವಾಗ ಸಿಗುತ್ತದೆ” ನೀವಿಷ್ಟು

ವೃದ್ಧರಾಗಿದ್ದೀರಿ. “ನಿಮಗಿನ್ನೂ ಪುರುಷತ್ವ ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೇ”

ಅವರ ಮಾತಿಗೆ ಅವರು ಏನನ್ನು ಹೇಳಲಾರದೆ ಹೋದರು. ಅವರೇಕೆ; ಕಪಾಡಿಯರಂತಹ ಅನೇಕರೂ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲು ತಡವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಪರಿಗ್ರಹದ ಲಾಲಸೆಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟೇ ವೃದ್ಧರಾದರೂ ಪುರುಷತ್ವ ಸಿಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಬಾರಾಮತಿಗೆ ಒಬ್ಬ ವೃದ್ಧ ಪಂಡಿತ ಬಂದು ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಅವರ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಹೂವನ್ನು ಸುರಿದ.

ಆಗ ಅವರು “ಅರೆ! ಇದನ್ನೇನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ?”

ಪಂಡಿತ-“ಮಹಾರಾಜ್! ದೇಶೋ ಗುರು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಸಮಾನ ರೂಪದಿಂದ ಪೂಜನೀಯವಾಗಿವೆ. ಜಿನೇಶ್ವರನ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಪುಷ್ಪ ಸಮರ್ಪಿಸುವಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಚರಣಗಳಿಗೂ ಸಮರ್ಪಿಸಿದ್ದೇನೆ.”

ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀ “ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಬಹಳ ಅನರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಗವಂತನಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡುವಂತೆ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೂ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತದೋ? ವ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಮರ್ಯಾದೆ ಇದೆ.”

ತನ್ನ ಪಕ್ಷ ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದ ಆ ಪಂಡಿತ: “ಮಹಾರಾಜ್! ಚರಣಗಳಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಪ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ಬಾಧೆ ಆಯಿತು. ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀ: ಶರೀರದ ಉಷ್ಣತೆಯಿಂದ ಹೂವಿನಲ್ಲಿರುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಏಕೇಂದ್ರಿಯ ಜೀವ ಘಾತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಎಂದೂ ಮಾಡಬಾರದು”

ಇಂತಹ ಅಜ್ಞಾನ ಮೂಡಭಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟರು. ಭಕ್ತರು ತಮ್ಮ ಮೂಢ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಎನೆಲ್ಲಾ ಹುಚ್ಚಾಟವಾಡಿ ಅನರ್ಥ ಮಾಡುವರು ಎಂದು ಮನದಟ್ಟು ಆಗುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದರು.

“ಅದು ಶೀತಕಾಲ. ಒಬ್ಬ ದಿಗಂಬರ ಮುನಿ ಪೂನಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಒಂದು ಊರಿಗೆ ಬಂದರು. ಭಕ್ತರು ಭಕ್ತಿಯ ಭರದಿಂದ ಉಬ್ಬಿ ಪಂಚಾಮೃತ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರೂ ದೇವ ಗುರು ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಸಮಾನವೆಂದೇ ತಿಳಿದಿದ್ದವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಮುನಿಗೂ ಅಭಿಷೇಕ

ಮಾಡಿದರು. ಅದರಿಂದ ಆ ಮುನಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಸನ್ನಿವಾತ ಜ್ವರ ಕಾಣಿಸಿತು. ನಂತರ ಸತ್ತೂ ಹೋದರು. ಇದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಪಂಡಿತನತ್ತ ಹೊರಳಿ “ಮರ್ಯಾದೆ ಒಳಗಪ್ಪೇ ಭಕ್ತಿ ಇಡಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದರು.

ನಾನು: “ಮಹಾರಾಜ್! ಒಬ್ಬ ಸಮಾಜದ ವಿಖ್ಯಾತ ಗ್ರಂಥಕಾರ ಬ್ರಹ್ಮಜಾಲಿಗೆ ಮರಣದ ನಂತರ ಶವಕ್ಕೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಲಾಯಿತು. ಮಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಓಂ ಬೀಜಾಕ್ಷರ ಬರೆಯಲಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಬರೆಯುವುದು ಉಚಿತವೇ?”

ಅವರು: “ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಮುನಿಯ ಮರಣದ ನಂತರ ಅವರ ದೇಹವನ್ನು ಸ್ನಾನದಲ್ಲಿರಿಸಿ ಶರೀರದ ವ್ಯಷ್ಯ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಪಂಚಾಮೃತದಿಂದ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿಸಿ. ಕಮಂಡಲನ್ನು ಮೂತಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಮಾಡಿ ಇಡಬೇಕು. ಅದರ ಹಿಂದೆ ಪಿಂಚ ಇಟ್ಟು ದೇಹ ದಹನ ನಂತರ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಿ.”

ನಾನು: ಮುನಿ ವ್ಯಷ್ಯವನ್ನೇ ಏಕೆ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಬೇಕು ಮಂಭಾಗವನ್ನು ಏಕೆ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಬಾರದು.

ಅವರು: “ಒಂದು ವೇಳೆ ಪ್ರಾಣ ಮರುಕಳಿಸುವುದಿದ್ದರೆ ಮೂಗು ಬಾಯಿಂದ ನೀರು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅನರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ”

ಗೃಹಸ್ಥರು ಮರಣವಾದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

“ಗೃಹಸ್ಥರು ಮರಣವಾದರೆ ಭಸ್ಮವನ್ನೂ ನದಿ, ಕೊಳ್ಳ, ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಬಾರದು. ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಬಹಳಷ್ಟು ಜೀವಿಗಳು ಹತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಶೇಷವನ್ನು ಹೊಳಬೇಕು”

ವ್ರತಗಳ ಬಗ್ಗೆ

“ಹದಿನಾರು ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಹದಿನಾರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಆಚರಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ವ್ರತಗಳಿಗೆ ಮಧ್ಯ ದೋಷ ಹತ್ತಿದರೆ ಪೂರಾವ್ರತವನ್ನು ಪುನಃ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತದೆ. ದಶಲಕ್ಷಣ, ಅನಂತವ್ರತ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ವರ್ಷ ಮಧ್ಯ ವಿಷ್ಣು ಬರುವುದೋ ಆ ವರ್ಷ ಬಿಟ್ಟು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಅಧಿಕ ವರ್ಷಗಳ ಅಂತರ ಕೂಡದು.

ತಮ್ಮ ಆಹಾರದ ಬಗ್ಗೆ.

“ಮೊದಲು ೧೦ರಿಂದ ೧೨ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನಾವು ಹಾಲು ಅನ್ನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆಹಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಐದು ನಿಮಿಷವೂ ಹತ್ತುತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಹಲ್ಲುಗಳಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಗೃಹಸ್ಥನೆಯಲ್ಲಿ ಐದು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಜಲಪಾನ ನಿಯಮ ಪಾಲಿಸಿದ್ದೆವು”

ಅವರು ಮತ್ತೆ ಅನೇಕ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿದರು.

“ಧರ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು. ಧರ್ಮಾಚರಣೆ ಮಾಡುವ ಶ್ರೀಮಂತ ಸುಖಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಪಶ್ಚಿಮ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಶ್ರೀಮಂತರಿದ್ದಾರೆ. ಸುಖಿ ಶ್ರೀಮಂತರಿರುವುದು ಭಾರತದಲ್ಲೇ. ವಿಶ್ವವಂದ್ಯನು ಹೇಗಾಗುತ್ತಾನೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

“ಪ್ರಗತಿಯ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದಲೂ ಸುಂದರವಾದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಗಳನ್ನು ವಾಸುಮಾಡುವುದರಿಂದಲೂ ವಿಶ್ವ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗಲಾರದು. ಸಂಸಾರದ ಸಮಸ್ತ ಜೀವಗಳ ಕಲ್ಯಾಣ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಹಿಂಸಾದಿ ಪಂಚ ಮಹಾಪಾತಕಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ನಿಜವಾದ ಸುಖ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿ ಸಿಗಬಲ್ಲದು. ಯಾರು ಜಿನೋಕ್ತ ಅಹಿಂಸಾವಾದ, ಅಪರಿಗ್ರಹವಾದವನ್ನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಾರೋ ಅವನೇ ವಿಶ್ವವಂದ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ”

ವನ್ಯ ವ್ಯುಗಗಳು ಸದಾ ಭಯ ಅಶಾಂತಿಯಿಂದ ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತವೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರಭಲಪ್ರಾಣಿ ದುರ್ಬಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಇಂದಿನ ಮಾನವ ಸಮಾಜವೂ ಪ್ರಾಣಿ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕಿಂತ ಭಯಾನಕವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಕ್ರೂರತೆ, ಕಠೋರತೆ, ನಿರ್ಧಯತೆ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಪ್ರಗತಿ ಎಲ್ಲಿ? ಶಾಂತಿ ಎಲ್ಲಿ? ಪ್ರಗತಿ ಎಂದರೆ ಭೋಗವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬಾಚಿ ಒಟ್ಟು ಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಇಂದ್ರಿಯ ಭೋಗ ಭೋಗಿಸುವುದೆಂದಲ್ಲ. ಮಾನವ ಜನ್ಮದ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿ ಅನಾದಿಕಾಲೀನ ಭವ ಸಂತಾಪವನ್ನು ದೂರಗೊಳಿಸಿ ಅನಂತ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಇಡುವ ಹೆಜ್ಜೆಯೇ ಪ್ರಗತಿಯ ಹೆಜ್ಜೆ. ಈ ಹೆಜ್ಜೆ ಭೋಗದ ಲಾಲಸೆಯೊಡನೆ ಇಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂದ್ರಿಯ ತೃಷ್ಣೆ

ತನಸುವ ಪರಿಗ್ರಹಗಳ ಸಂಗ್ರಹದೊಡನೆ ಇಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲವುಗಳ ತ್ಯಾಗದೊಡನೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವ ಮೈತ್ರಿ ಬಾವದೊಡನೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಜಗತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯ ತೃಷ್ಣೆ ತನಸುವ ಮೃಗ ಮರೀಚಿಕೆ ಆಗಿದೆ. ಭೋಗ ಲಾಲಸೆಯ ದಾಸತ್ವ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಸಹಕರಿಸಿ ಬಾಳುವ ಸಾಮರಸ್ಯ ಭಾವ ತೊರೆದಿದೆ. ತನ್ನ ಆಸೆ ತೀರಿಸಲು ಯಾರ ತಲೆಯೊಡೆಯಲೂ ಹೇಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಜೀವದ ಕತ್ತು ಹಿಸುಕಲೂ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಗತಿ ಕಾಣಲಾದೀತು. ಹೊಸ ಹೊಸ ಅವಿಷ್ಕಾರಗಳೇನೋ ಆದವು. ಅವು ತೃಷ್ಣೆಯನ್ನು ಅಧಿಕಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಭೀಕರವಾದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಅವಿಷ್ಕಾರಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಇಂದಿನ ಜಗತ್ತು ಅದು ಬೇಕು, ಇದೂ ಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ ಬಯಕೆಯ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಕೀಟದಂತೆ ಒದ್ದಾಡ ಹತ್ತಿದೆ. ಇಂದಿನ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಗತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಎಂದು ಈ ಜಗತ್ತು ಆತ್ಮನಿಯಂತ್ರಣ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೋ ಆಗ ಮಾತ್ರ ಜಗತ್ತು ಸುಖಿಯಾಗಬಲ್ಲದು. ಶಾಂತಿಯೂ ಸಿಗಬಲ್ಲದು. ಇಂದಿನ ಜಗತ್ತು ಭಾರಿ ದುರಂತದತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಸರ್ವವಿನಾಶದತ್ತ ಬೀಳುತ್ತಿದೆ. ಅದನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಈಗ ಯಾರ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲೂ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಕಾಲಾಯ ತಸ್ಮೈನಮಃ

ಗಜಪಂಥದಲ್ಲಿ ಪಂಚಕಲ್ಯಾಣ ಮಹೋತ್ಸವವಿತ್ತು. ಆಗ ನಾನು ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀಯವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ.

ಅವರು ಹೇಳಿದರು

ನಿನ್ನ ತಂದೆಯವರ ತಂತಿ ಬಂದಿದೆ. ನೀನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗು. ಆದರೆ ಒಂದು ಮಾತು ಮರೆಯಬೇಡ. ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಐದು ವಿಧವಾದ ಒತ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳದ್ದೂ ಒಂದು ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೆಂದು ಬರುವೆ ?”

ನಾನು: “ಮಹಾರಾಜ್ ! ಪುಣ್ಯೋದಯವಿಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮಂತ ಯೋಗಿಗಳ ದರ್ಶನ ಭಾಗ್ಯ ಸಿಗದು. ಬೇಗ ಬರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟೆ.

ನಂತರ ಮಾಂಸ ತುಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಂಘವಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಪಂಚಕಲ್ಯಾಣ ನಡೆದಿತ್ತು. ನಾನು ಅವರ ಚರಣಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೇಳಿದೆ. “ಮಹಾರಾಜ್ ! ನಿಮ್ಮ

ಚರಣ ಸಾನಿಧ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಬಹಳ ಶಾಂತಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ” ಆಗ ಅವರೆಂದರು. “ಹಾಗಾದರೆ ಪುನಃ ಪುನಃ ಏಕೆ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತೀಯೆ”

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಏನು ಉತ್ತರ ಹೇಳಲಿ. “ಮಹಾಯೋಗಿಗಳ ಸಾನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರುವುದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸೌಭಾಗ್ಯದ ಮಾತು. ಪುಣ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಅಂತಹ ಸೌಭಾಗ್ಯವೆಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕೀತು” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದೆ. ಆಗ ಅವರು “ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಾತಿನ ವಕಾಲತ್ತನ್ನೇ ವಹಿಸುತ್ತೀಯೆ. ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ವಕಾಲತ್ತು ವಹಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ನಕ್ಕು ನುಡಿದರು. ಆದರೆ ನಾನು ಧರ್ಮದ ಪರವಾಗಿ ಅವಶ್ಯ ವಕಾಲತ್ತು ವಹಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ.

೧೯೪೩ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಂದು ಸುಂದರ ಸಂಸ್ಕೃತ ಹಸ್ತ ಲಿಖಿತ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಬಹಳ ರುಚಿಯಿಂದ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗಾಗಿ ಅವರ ಸುಯೋಗ್ಯ ಶಿಷ್ಯ ಧರ್ಮ ಸಾಗರರು ಅದನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ಬರೆದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆಗ ನಾನು ಕೇಳಿದೆ.

“ಮಹಾರಾಜ್ ! ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಗವಾನರ ವಾಣಿಯೇ ಸಮಸ್ತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಸ್ರಾಧ್ಯಾಯ ಯೋಗ್ಯಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೂ ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಗ್ರಂಥ ವಿಶೇಷ ಆನಂದಪ್ರಧವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವರೆಂದರು: “ನಮಗೀಗ ದ್ರವ್ಯಾನುಯೋಗ ಬಹಳ ಹಿತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ”

ನಾನು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದೆ “ಮಹಾರಾಜ್ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಗ್ರಂಥ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಿಯವಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಯಾವ ಗ್ರಂಥ ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ತಿರುವು ತಂದಿತು”

ಆಗ ಅವರೆಂದರು “ನಾವು ಹದಿನೈದು ಹದಿನಾರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯ ಸಮಯಸಾರ, ಆತ್ಮಾನುಶಾಸನ ಓದುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ರತ್ನಕರಂಡಕ ಶ್ರಾವಕಾಚಾರ ಟೀಕಾಗ್ರಂಥ ಓದಿದ್ದೆವು. ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ಶಾಂತಿ ಮೂಡಿತು. ಆತ್ಮಾನುಶಾಸನ ಓದುವುದರಿಂದ ವೈರಾಗ್ಯ ಭಾವ ಉಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆ ೧೮-೧೯ರಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರ ದೀಕ್ಷೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನುವುದಿತ್ತು”

ಅವರು ಆತ್ಮಾನುಶಾಸನದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅವರ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಮಿತ್ರ ಲಿಂಗಾಯಿತ ಮತದ ರುದ್ರಪುನೊಡನೆ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಈ ಇಬ್ಬರೂ ಮಹಾಪುರುಷರ ನಡುವೆ ಆಗಿಂದಾದಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಚರ್ಚೆ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತಂತೆ. ಅವರೇ ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ್ದರು “ಆತ್ಮಾನುಶಾಸನದ ವಿಚಾರಗಳು ರುದ್ರಪುನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.” ಅವರು ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದರು.

“ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಕಲ್ಯಾಣವಿಲ್ಲ. ಅವು ಕಲ್ಯಾಣದ ಪಥ ಪ್ರದರ್ಶಕಗಳು. ನೋಡು, ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಮರಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅವು ಇಷ್ಟ ಸ್ಥಳದತ್ತ ಹೋಗಲು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಅವೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ ಕೈ ಮರಗಳು ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾರ್ಗ ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ನೀನು ನಡೆದು ಹೋಗಬೇಕಷ್ಟೆ. ಅರೇ! ವಾಸನೆಯ ದಾಸ್ಯದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯೇ ಕಲ್ಯಾಣ. ನೀನು ಮೊದಲು ಅದನ್ನು ಮಾಡು”